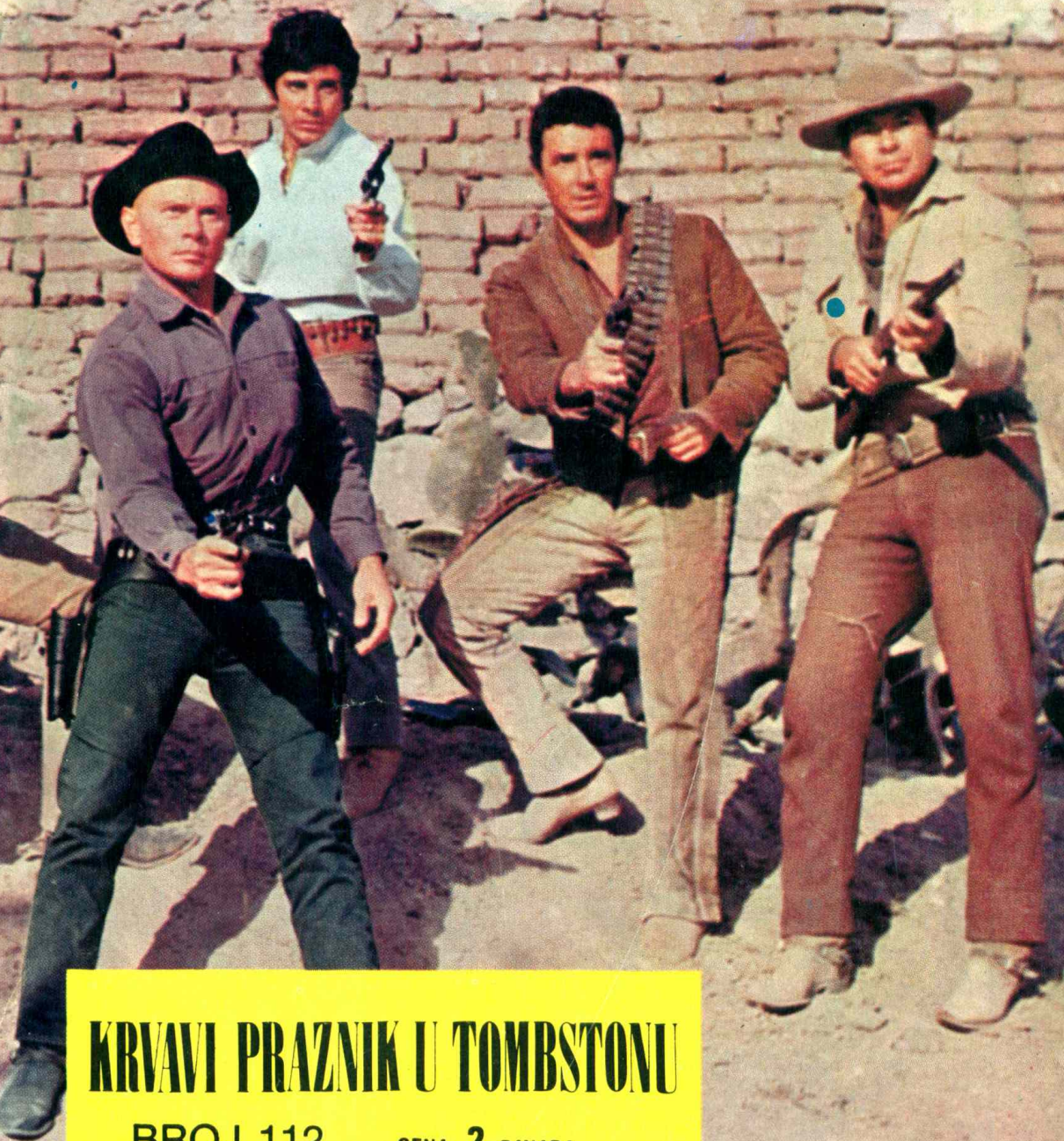

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

KRVAVI PRAZNIK U TOMBSTONU

BROJ 112

CENA 2 DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKE FIRME

DARWIL

TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4/I-II

MOĆI ĆETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA
ČASOVNIKA „DARWIL“ I „ARETTA“ POZNATIH PO
PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA.

TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU
NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO
SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14,
18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

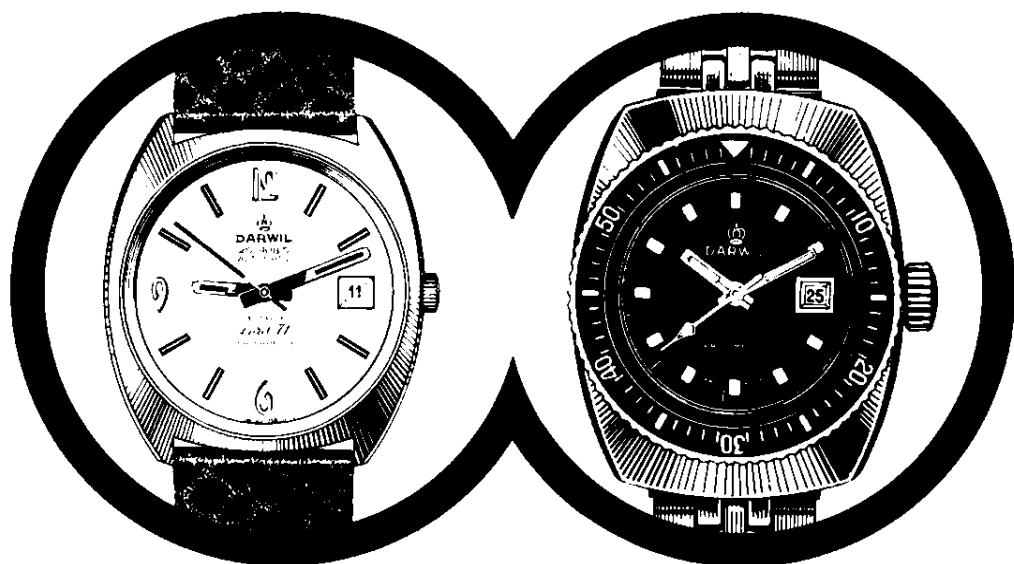
ZA VAS — ČASOVNIK LORD 71

ZA VAŠU SUPRUGU — ČASOVNIK LADY 71

**SA UGRADENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA
I UDARA**

CASOVNIKE „DARWIL“ I „ARETTA“ MOŽETE NABAVITI
I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM
KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!

**SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM
MESTIMA**

VILIAM MARK

**KRVAVI PRAZNIK
U TOMBSTONU**

Naslov originala:

William Mark: Wells Fargo-Song
Copyright 1971. by Martin Kelter
Verlag

KRVAVI PRAZNIK U TOMBSTONU

Božićni praznici behu u Tombstonu, gradu u Arizoni, protekli tiho. Oni su uopšte bili tihi ovim ljudima ovde, koji su živeli na dalekom Zapadu. Nije bilo novaca za veliko slavlje i skupocene poklone. Sedelo se u krugu porodice ili kod suseda i pričalo o starim dobrim vremenima. Pod tim se mislilo na vremena u kojima su njihovi očevi živeli i koja su im samo kao deci bila dostupna. Sada su prošla nepovratno.

Činilo im se tako kao da je samo njima proteklo vreme; kao da ono postoji samo za druge, za one koji su kod kuće živeli u starom svetu.

Bilo je rano jutro kada je kolar Hari Hanter došao u svoju radionicu. Taman beše uzeo iz ugla jedan gvozdeni obruč da ga namakne na drveni točak. Tog trenutka začu se strašan prasak. Prozorsko okno, okrenuto ulici, puče i jedan veliki kamen zaustavi se baš kod kolarevih nogu.

Hanter zastade nekoliko sekundi

ukočen. Posmatrao je netremice u kamen.

Odjednom primeti parče kanapa, koje je sa donje strane kamena bilo obavijeno oko nekakvog papira. Saže se, odveza kanap sa kamena i podiže cedulju.

Na njoj je pisalo:

„Verovatno se nećeš usuditi da ne doprineseš opštoj stvari. Dvadeset pet dolara po našem glasniku! On će doći večeras. Ukoliko ne želiš da poslušаш, snosićeš posledice. Klan“.

Debele graške znoja pojaviše se na kolarevom čelu, a ruke kojima je držao parče hartije, nisu prestajale da drhte.

Zatim ga zgužva i gurnu u džep.

Vrata se otvoriše i žena, koja uđe, pogleda ga uplašeno.

— Hari, šta se dogodilo?

— Ne znam.

— Da li je neko gađao u prozor?

— Da, može biti — čovek izbe-
že odgovor.

Dok je žena psujući skupljala raz-
bijeno staklo, Hanter izađe iz radi-
onice na ulicu.

Napolju, naravno, kao što se mo-
glo i očekivati, nije bilo nigde ni-
koga.

Hanter pređe preko Fremontove
ulice i svrati kod krojača Džoni
Bingama.

Debeli mali Bingam sedeo je po-
guren, sa podvijenim nogama, na
širokom krojačkom stolu, šijući po-
rub na nekim pantalonama.

Kad je primetio posetioca, odmah
prekide posao, gurnuvši svoje veli-
ke niklovane naočare na čelo.

— Pa, šta ima novo, Hari?

Hanter gurnu ruku u džep, iz-
vadi cedulju, ispravi je i pruži kro-
jaču.

Ovaj spusti naočare na nos, studi-
rajući smisao poruke, govoreći tiho
za sebe:

— Šta bi to trebalo da znači?

— Bila je pričvršćena na kamen.
To je već treći slučaj u ovoj nedelji.

— To je zaista čudovišno! — Bin-
gam pogleda nelagodno prema pro-
zoru, koji je takođe gledao na ulicu.
— To ne razumem — reče, mada je
vrlo dobro razumeo.

I kod njega je prekjuche bilo slič-
no. Međutim, on je brzo pokupio
polomljeno staklo i dao da mu na-
meste novi prozor.

Bio je to drugi slučaj te nedelje.
I uvek se na sličan način događalo
da prozorsko staklo bude razbijeno.

On na to nije obraćao pažnju. Fa-
kođe nije želeo ni drugima da uka-
zuje na to.

Vrati kolaru cedulju, koji je gur-
nu u džep.

— Ići ću kod šerifa! — reče Han-
ter.

— Ne! — prasnu krojač. — Ne
smeš da reskiraš.

— Hoću, nema tu šta više da se
rizikuje. Do sada sam dosta riziko-
vao.

Hanter se okrete i htjede da pođe.
Hitro kao lasica pođe krojač za
njim i uhvati ga kod vrata.

— Slušaj, Hari! — Stvar se mo-
ra dobro razmotriti. Tebi je dobro
poznato da su oni protiv šerifa.

— Oni? — Kolar se okrete i po-
gleda u lice debelog, malog čoveka.
— Na koga misliš?

— Nećemo da se lažemo, Hari.
Poznajemo klan, ti isto tako dobro,
kao i ja. I ako oni još nisu bili kod
mene, to još ništa ne znači. Mogu
još uvek svakog dana da dođu do
mene.

— Pa baš zato. Moramo nešto da
preduzmemo.

— Ali ne sa šerifom. Ako to uči-
nimo, izgubljeni smo. Klan nema ni-
kakvog obzira.

— Otišao bih preko do Godfreja
— predomisli se Hanter — da sa
njim porazgovaram.

— Idemo zajedno.

Napustiše kuću obojica i odoše
preko ulice, skoro do ugla. Uđoše u
malu gvožđaru kod mršavog Džem-
sa Godfreja.

Godfrej ih pogleda zbunjeno.

→ Šta je bilo?

Hanter mu pruži cedulju.

Kad je Godfrej pročitao, zavrte
glavom.

— To me se ništa ne tiče.

— Ne. Vas još ne — reče Hanter.
— Ali to može svakog trenutka da
vam se dogodi.

— Ne! Klan me se ne tiče! Ne

znam ko je „Klan” i ne želim da znam.

— Nije tako ni važno, znamo li mi ili ne, ko se krije iza toga — reče Hanter. — Važno je samo to da mi znamo šta se događa. Postoji neka banda, koja želi da nas ucenjuje.

— Nas? Do sada si samo ti dobio to parče hartije — slaga krojač, koji se do sada držao po strani.

Hanter pogleda debeljka.

— U redu, ako vi želite da čekate, dobro. Ja ću da nešto preduzmem. Idem do Luka Šorta.

Godfrej tada istupi i stavi ruku kolaru na rame.

— To ti ne bih savetovao.

— Vidiš, to sam i ja rekao — zakrešta krojač iz pozadine.

Hanter zatrese glavom.

— Ne razumem vas. Ukoliko je neko na ovakav način ugrožen, tada je njegova dužnost da potraži šerifa i da ga obavesti.

— To je u redu — reče Godfrej. — Samo — znaš dobro, kao i mi, da ljudi koji stoje iza ove pretnje... da su oni šerifovi neprijatelji.

Hanter odvrati:

— To je samo po sebi razumljivo. Ko je protiv zakona, on je i protiv šerifa. Ne, ja ću da dejstvujem. Moram da potražim šerifovu pomoć, bez obzira šta će se dogoditi.

Godfrej gurnu svoju lulu od kukuruzovine među žute zube, pripalivši je.

— Da li si razmislio — reče, ne gledajući u kovača — da time i nas dovodiš u opasnost?

— Vas? — upita Hanter zgranuto.

— Da, nas. Jer ako šerif nešto preduzme, tada će ljudi, koji su do

sada imali samo tebe u vidu, biti ljuti i na nas. Jer mi smo tvoji susedi.

Hanter ustuknu zaprepašćeno.

— Ti to moraš da ponoviš! Nisam sasvim dobro razumeo! — reče gnevno.

Godfrej pocrvene od ljutine. Osetio je da to nije smeo da kaže.

Mali krojač pokuša da se vrati na stvar.

— Ne, Džemse, nije tako. Jedino Harija je banda priklještila i on nije u stanju da to sam podnese. Ali... treba razmisliti šta da se radi. Odlazak kod šerifa nije sasvim na mestu. Mora se...

Godfrej progunda:

— Ah, ostavite me na miru! Imam posla!

Nije prošlo ni pola časa od odlaska njih dvojice. Godfrej je stajao pozadi u radnji, kad odjeknu snažan prasak razbijenog prozora.

Godfrej skide pušku sa zida i pojuri na prozor. Nije mogao nikoga da vidi.

Gurnu vrata i izađe na ulicu.

Međutim, preko, ispred bara Džoni Milera, hramao je samo neki stariji čovek, oslonjen na štap. Inače, ulica je bila pusta.

Kao oduzet stajao je Godfrej, stežući vreli rukama hladnu puščanu cev.

Prekoputa iza prozora krojačeve kuće ugleda Bingamovo debelo lice.

Brzim koracima pređe Godfrej do kolareve radnje.

Njegova žena je još uvek sakupljala svuda razbacano staklo od razbijenog prozora.

— Halo, Ana, da li je Hari kod kuće?

— Ne, otišao je.

— U redu. Znam gde ga mogu naći.

Okrete se i otrča niz ulicu. Ispred šerifove kancelarije zastade, osvrnuvši se oko sebe.

Vrata šerifove kancelarije se otvoriše i u njima se pojavi njegova zaista herkulovska prilika.

Na glavi je imao beli šešir. Bio je crnokos, sa grubim licem, potamnelim od vetra i izrazitim zeleno svetlucavim parom očiju. Na sebi je imao odelo od crne kože. Bio je opasan duplim uprtačem, koji beše napunjen patronama, a sa svake strane visio mu je u futrolama po jedan teški revolver. kalibra četrdeset pet.

Na neobičan način nosio je oružje: crvene drške revolvera bile su napred okrenute. Levo na grudima bila mu je pričvršćena šerifska zvezda.

Bio je to Luk Šort. Stajao je tu raširenih nogu, podbočen svojim ogromnim rukama.

— No, Godfrej, šta ima novo?

Trgovac pogleda nesigurno u šerifa.

— Ah, ništa, šerife, zaista baš ništa.

— Aha! Idete li možda u preriju u lov na zečeve?

— U pre... promuća trgovac. — Ne, ja... zbog čega...

— Ili, možda ste hteli nekome da pomrsite konce?

U Teksašanovim očima lebdeo je ironičan osmeh.

Godfrej je ukočenim pogledom posmatrao pušku.

— Ne, ustvari šerife. Ja... nosio sam pušku dole do strugare, razumete? Zatvarač se nešto pokvario. Opravljao sam.

— Aha.

Godfrej se premeštao nemirno s noge, na nogu. Kako je mogao da bude toliko lud, pa da prolazi ovuda? Sasvim razumljivo da je to moralo pasti u oči jednom tako budnom momku, kao što je to Luk Šort, ako se tuda muva sa puškom.

— Ukoliko nije ništa drugo, mister Godfrej, onda je sve u redu.

Luk Šort se okrete i vrati natrag u svoju kancelariju.

Godfrej pođe ulicom još malo napred, a zatim se prečicom vrati u Fremontovu ulicu.

„Ne, tako ne ide!“ govorio je sebi. „Ne mogu da govorim sa njim. Oni su protiv njega. Svi su protiv njega“. Mada je Luk Šort jak i mada je sasvim sigurno bio nadaleko najbolji šerif, ipak je bio usamljen.

I lav sam među hijenama mora da propadne.

I tako je i njega Klan napao. Godfrej beše ubeđen da nisu samo on i Hanter ugroženi. Sasvim sigurno da je i krojač na isti način opomenut od bande.

Nešto pre dvanaest sati ulete kroz drugo prozorsko okno opet jedan kamen u radnju, napravivši tom prilikom samo rupu u donjem levom uglu.

Sa licem žutim kao vosak posmatrao je Godfrej komad papira, koji je ležao zajedno sa kamenom na podu. Prilično je potrajalo dok je došao k sebi i podigao cedulju.

Vrata od radnje se naglo otvoriše i debeli Bingam ulете unutra.

— Godfrej! Šta se dogodilo!

Trgovac ispruži donju vilicu.

— Ne postavljaj tako glupo pitanje. Gledao si.

— Šta su sada napisali?

Godfrej nije cedulju još pročitao. Dođe sa njom do vrata.

Raskrečenim rukopisom stajalo je:

„Ne usuđuj se da obavestiš šerifa. To bi značilo tvoju smrt! Klan“.

Preko ramena trgovca krojač beše takođe pročitao poruku.

Od velikog straha nije mogao ni da diše. Postalo je zaista opasno.

— Dodi — reče Godfrej, uhvati ga pod ruku i izadoše napolje.

— Kuda? — drhtao je krojač, bojeći se da je Godfrej, izgubivši živce i krenuo kod šerifa.

Međutim, trgovac ga odvuče ulicom do Hanterove kolarske radionice.

Hanter ne beše kod kuće. Supruzi nije bilo poznato kuda je otišao.

— Kod šerifa nije bio — reče Godfrej.

— Otkud znaš? — upita Bingham.

— Zato što sam maločas... Dolazio slučajno iz Alenove ulice i prošao pored šerifove kancelarije. Razgovarao sam sa Lukom Šortom. Da je Hanter bio kod njega, video bih ga sigurno.

Obojica se lagano vratiše natrag.

*
* *

Prozori su bili razbijeni ne samo u severnim delovima prerijskog grada Tombstona, već i u južnom delu kod zgrade suda, pa sve do „Ruske kuće“. I u sobe je ubacivano upozorenje od strane Klana. Tamo se to, međutim, događalo u svitanje zore.

Ljudi, kako oni iz Sandstrita, tako i iz Fremonstrita, bili su ugroženi, strahujući, ne samo zbog pretrp-

ljenih šteta, već i zbog saznanja da ne smeju uopšte da se usude da odu do šerifa!

U sali „Ruske kuće“, Hari Hanter se beše zadržao sa crncem Samom.

— Helo, mister Hanter — pozdravi crnac kolara, koji je već radio razne poslove za njegovu gazdariću.

— Hteo bih samo nešto da pitam, Sam...

— Ukoliko želite da govorite sa mis Kešmen — prekide ga crnac — onda ćete morati da se malo strpite.

— Ne, ne, Sam. Nije mi potrebna mis Kešmen. Kao što rekoh, hteo sam samo nešto da upitam.

— Da?

Majstor kolar počea se iza uva i najzad izusti:

— Da se nije slučajno vratio Vajat Erp?

— Maršal? — reče crnac zabezeknuto. — Ne. Zbog čega?

— Ah, tako, samo pitam.

— Ne, mister Erp se nije vratio. Tek je pre kratkog vremena odjahao sa Dokom Holidejom.

— Da, da, već sam to čuo. Mislio sam da se možda već vratio.

— Da, to bi moglo da bude. Međutim, mi računamo da to neće biti brzo — reče crnac, prihvativši vrhovima prstiju dozu sa duvanom, koju mu kolar ponudi.

Hanter ode pognute glave. U svakom slučaju nije imao mnogo nade. Međutim, još uvek beše manje upadljivo da maršala potraži ovde, gde stanuje, nego šerifa u njegovoj kancelariji u Alenovoj ulici.

Dok je išao prema Alenovoj ulici, odjednom je dobio osećaj da ga neko prati.

Naglo se okrenuvši, ugleda, na udaljenom trgu ispred Ruske kuće, nekog čoveka kako stoji, ne gledajući, međutim, u njega.

Hanter nije poznao čoveka.

Mogao je da ima oko trideset godina, nosio je pljosnati sivi šešir sa širokom trakom, odelo od grube sive čoje i šal oko vrata. Tog momenta pripaljivao je cigaretu.

Hanter pogleda u zemlju, lagano se okrenuvši.

— Sad već vidim i duhove — reče ljutito sam sebi i krenu brzim koracima prema Oriental salunu.

Od pre izvesnog vremena tu je bio zaposlen novi točilac, čovek iz Kolorada Džeri Kastor.

Bio je to vrlo ćutljivi mladić. Međutim, u poslu beše veoma hitar, i nakon tri dana saluneru beše jasno da je sa njim bio na dobitku.

U ovim ranim jutarnjim časovima ispred Kastorovog šanka stajao je jedan jedini gost. Beše to čovek četrdesetih godina, širokih ramena, grubog lica izbrazdanog borama. Na glavi je imao šešir mrke boje, smeđi kaput i sive pantalone, koje su prelazile preko sara njegovih teksaških čizama. Oružje izgleda da nije nosio. Na sebi je imao plavu košulju i uz to nosio je tradicionalno žutu maramu oko vrata.

Toga su se držali svi oni ljudi, koji su imali bilo kakvu vezu sa vojskom. Mada je ova odeća pre svega podsećala na uniformu Severnjaka, nosili su je ipak i ljudi koji su se protiv ove armije borili, obzirom da baš to beše neka vrsta sećanja na vreme vojnika.

I ovaj čovek bio je takođe vojnik, i to baš u armiji severnjaka. Borio se četiri godine kao kapetan u pukovima generala Granta.

Ovde u Tombstonu nije to nikome bilo poznato.

Lice mu beše neobično. Duguljastog oblika i oštih crta. Njegove sivkaste oči behu prilično udaljene jedno od drugih. To beše Džimi Madok, gazda Vells Fargo stanice u Tombstonu.

Pre nedelju dana beše preuzeo vlast. Starog Hagemana je razrešio dužnosti. Nikome nije bilo poznato zbog čega je Aurel David Hageman predao dužnost. Da li je na to bio prisiljen, jer je za kompaniju bio suviše star, ili je to učinio dobrovoljno?

U svakom slučaju novo ime u Tombstonu beše sada Džimi S. Madok. Ovaj čovek nije delovao prijatno. Iz njegovih očiju izbijala je hladnoća i ponos. Uvek uspravan, kao da je imao štap u leđima, stajao je pored šanka, posmatrajući barmena.

U tom trenutku uđe Hanter u salun. Kolar se nasloni na šank i naruči jedan viski.

Kada ga je pridošlica pozdravio, Madok nije smatrao potrebnim da otpozdravi.

Kastor klimnu glavom. Uze flašu sa viskijem i čašu, koju napuni do jedne trećine, gurnuvši je pred novo pridošlog gosta.

Kolar progundā:

— Neka đavo odnese ovu palanku.

— Šta se dogodilo? — zainteresovao se barmen.

— Neko mi je razbio prozor.

— Glupa dečija svađa — reče čovek pored njega, ne pogledavši ga.

Hanter se okrete i pogleda sa strane šefa Vells Fargo.

— To ne verujem, mister Madok — progundā kolar. — Ni jedan mla-

dić neće tri puta uzastopce da gađa u prozor iste kuće.

— Tri puta uzastopce? Ne, to ni ja ne bih mogao da pretpostavim.

— I, dakle? Ja i nisam jedini kome se to dogodilo.

— Bilo bi najbolje da odete do šerifa — reče Kastor.

— Ne znam — primeti gazda Vels Farga. — Zbog čega je potrebno sa tim opterećivati šerifa? Tako nešto čovek mora sam da reši.

Tada Hanter ispriča šta se u stvaru dogodilo. Obojica su ga slušala ćuteći.

Čovek iz Kolorada raspali pesnicom po šanku, tako da sve čaše zaigraše.

— Dakle, to je zaista glupa priča! Znači da sam stvarno u Tombstonu.

— Zar ste u to možda sumnjali? — upita ga Madok.

— Da, do sada nisam imao osnova da u to verujem. Toliko sam mnogo čuo o ovom gradu. Ali do sada se nije baš ništa odigralo. Skoro da sam se razočarao — reče, smešeći se kiselo.

Hanter popi svoje piće, baci novac na šank i odgega napolje.

Nadao se intimno da će ovde saznati nešto više o maršalovom boravku. Bilo mu je poznato da je Vajat ranije, pre nego što je podignuta Ruska kuća, stanovao ovde u jednoj sobi.

Kada je izašao na ulicu, ugleda Godfreja kako stoji pred šerifovom kancelarijom. Okrete desno, kako ne bi trgovca opet sreo i krenu ulicom prema baru Roze Džindžer.

Ukoso prekoputa nalazila se kuća Flanaganovih.

Pre mnogo godina Hanter beše došao u Tombston zajedno sa sta-

rim Flanaganom. Mada su se za poslednjih pet godina jedva kad god susretali, Hanter beše odlučio da potraži starog Flaganana. Do sada ga je izbegavao, pošto se porodica Flanagan nije baš uvek saglašavala sa postojećim zakonima. Pa ipak, smatrao je Hanter ispravnim da sada porazgovara sa starim.

Lori Flanagan mu otvori, pogledavši ga namršteno.

— Mister Hanter! Želite li da govorite sa mojim ocem?

— Da.

— Nije kod kuće.

— A — inače, takođe nema nikog u kući?

— Svakako, tu je moj stric Džim.

— Gde je?

Iz pozadine hodnika pojavi se čovek i dođe do ulaznih vrata. Bio je visok, vitak, sa mladim, lisičjim licem. Videlo se odmah da je u srodstvu sa Flanaganovim.

— Ja sam Džim Flanagan, jedan od mlađih rođaka.

Mlađi behu većim delom u zatvoru. Njihova nerazumna borba protiv maršala Erpa dovodila ih je do tamnice.

— Šta želite mister Hanter? — upita Džim Flanagan.

— Ah, hteo sam da uđem za trenutak — primeti kolar.

Dok je on stojao u hodniku kuće, oboje Flanaganovih ga posmatraše upitno. Hanter im ispriča šta se dogodilo.

Lori ode nezainteresirano u kuhinju, a Džim stavi tanki cigarilos među zube.

— To je prilično luckasta priča, mister Hanter, zar ne?

— Luckasta? Ne znam — odvrati kolar mračno. — Ukoliko smatra-

te da je to budalasto, onda je bolje da odem.

— Ne, ne, čekajte! Možemo o tome da razgovaramo. Mora ipak da se utvrdi ko je to. Zar niste istrčali na ulicu, kako biste ustanovili, ko je bacio kamen?

Kovač odmahnu glavom.

— Uzalud. Čim sam izašao na ulicu, momaka više nije nigde bilo.

— Hm! — Lice Flanaganovog rođaka odjednom postade lukavo. Reče mu tiho: — Kako bi bilo kada biste vi jednostavno pljucnuli par „somova“, Hanter?

Kovač beše dobro primetio da je Džim Flanagan izostavio ono „mister“.

Podiže visoko glavu i upita:

— Šta to treba da znači? Uobražavate li vi, možda, da bi trebalo da potpomažem bandu?

— Na taj način biste se rešili jednog neugodnog protivnika i skinuli ga s vrata.

— Takvog protivnika nemam samo ja, mister Flanagan.

— To još nije utvrđeno. Možda vi samo pretpostavljate da se ova blesava ludorija dogodila i drugima?

— Vidim da nema nikakvog smisla razgovarati sa vama, mister Flanagan.

— Šta ste vi očekivali?

— Ah, hteo sam da razgovaram sa starim. Možda bi mogao da me posavetuje.

Okrete se i otvori vrta. Kada je već bio jednom nogom pred kućom, začu iza sebe glas momka:

— I ja bih vam nešto posavetovao, Hanter: Ne idite kod šerifa.

Hanter pogleda lagano oko sebe. Video je u njegovim očima hijenu u ljudskom obliku.

Džimi Flanagan odjednom izgubi sve od gordog Flanaganovog držanja. Povijen napred, stajao je sa odvratnim smeškom u svojoj ljigavoj pozi.

Jednim pokretom Hari Hanter zalupi vrata za sobom.

Okrenuvši se, kolar ugleda na drugoj strani ulice jednog čoveka ispred bara Roze Džindžer, čoveka koga je sada želeo najmanje da sretne.

Čovek beše veoma visok, dobro građen, lepo oblikovanog lica, sa crnim, fino štucovanim brkovima. Crno odelo, sa belom naboranom košuljom, povećavalo je još više eleganciju njegove pojave.

Ovaj čovek beše drugi sin jednog rančera iz doline San Pedro. U Kočiz Kauntiju beše isto tako poznat kao ovde Ajk Klanton. Beše to Kirk Mek Loveri.

Hanter oseti iznenada gorak ukus u ustima. Okrete se i teškim koracima ode niz ulicu.

Kauboj iz San Pedro doline gledao je za njim. Izvadiвши sat, za trenutak baci pogled na njega i spusti ga opet u džep od prsluka.

Kad Hanter stiže do kuće, njegova žena primeti:

— Kud trčiš samo čitavo pre podne? Maločas bio je ovde Godfrej.

— Šta me se to tiče?

— Ne znam. Ali, dolazio je i Bingam i ispričao mi da je i kod Godfreja bilo razbijeno staklo na prozoru!

Majstor kolar klimnu ljutito glavom.

— Aha. Konačno će i stari lupez da pristane da pođemo do šerifa.

— Nisam u to ubeđena — odvratila žena. — Jer kad je bio ovde, os-

tavio je na mene veoma potišten utisak.

— Pa, nek radi šta hoće — odgovori Hanter. — Otići ću sada u svakom slučaju do šerifa. Neće me niko zadržati.

Zalupi vrata za sobom i teškim koracima izađe napolje.

Kad beše stigao do Alenove ulice, ugleda, preko pred hotelom, Džimi Madoka. Ovaj ga je posmatrao skupljenih očiju.

Hanter zastade nesvesno. Šta je hteo čovek Vels Farga?

Oslobodivši se ovog zmijskog pogleda, okrete se i krenu prema šerifovoj kancelariji.

Bilo je zatvoreno.

Hanter zastade za trenutak pred vratima, a zatim se okrenu.

Posmatrao je opet oči čoveka Vels Farga.

Šta je to sa Madokom? Zbog čega ga tako gleda?

Hanter ode odatle prema hotelu. Zastade kod širokih stepenica, pogledavši opet prema čoveku Vels Farga.

On je uporno i dalje stajao, raširenih nogu, na gornjem stepeniku, sa palčevima stavljenim u izrez prsluka.

Kovaču je izgledalo da u očima Madokovim vidi pakosni sjaj.

— Na još jedan gutljaj od božića? — upita Madok.

— Ne, nikakav gutljaj. Naime, ja ne pijem, mister Madok, — odgovori Hanter.

— Već sam pomislio da želite sa šerifom, radi promene, da odigrate partiju pokera, kako ne biste odmah morali da otpočnete sa napornim poslom.

Hanter podiže malo glavu, pogledavši šefa Vels Farga.

— Tražio sam šerifa da ga obavestim o slučaju sa razbijenim prozorima i dobijenim pretnjama.

Madok je ćutao. Ali, skide palčeve sa prsluka i zakopča svoj dugački žaket, stavivši ruke duboko u džepove.

„Zbog čega, u stvari, on ne nosi revolver?“, pomisli kovač. U Tombstonu nije bilo ni jednog čoveka, ili mladića preko osamnaest godina, koji nije vukao sa sobom svoj „top“.

To je jednostavno bilo neophodno u divljem Tombstonu. Međutim, čoveku Vels Farga izgleda da nije bio potreban.

Ne gledajući u kolara, Madok reče:

— Možda je to sreća što niste našli Luka Šorta?

Hanter nabra obrve.

— Kako to mislite?

— Ko zna? Nijedan šerif ne želi da ga i sa takvim stvarima opterećuju.

— Šerif? Opterećen? Ko je opterećen? Ja sam opterećen! Meni je ubačeno upozorenje u kuću. Meni je razbijen prozor. Verujete li, možda, da mi se to sviđa?

— Pitam se, zar ne bi bilo bolje, ukoliko bi ova stvar prestala?

— To i ja želim. Ali ne mislim da pređem preko nepravdi i da ćutim o dobijenim pretnjama.

— Tja, ne bih se složio sa vama, mister Hanter. U takvim slučajevima čovek plati malenkost i na taj način se reši briga.

— Mister Madok! — Hanter se pope do zgrade, zastavši pred čovekom Vels Farga. — Ne razumem vas. Kako možete tako nešto da kažete?

Madok izvadi ruku iz džepa i počea se po bradi.

— Želim nešto da vam ispričam, mister Hanter. Pre nekoliko godina živio sam preko u Nju Meksiku, u divnom gradu po imenu Santa Fe. U to vreme tamo beše Morgan Erp šerif. Ali, kada je on otišao, došao je drugi, koji nije imao toliko autoriteta kod naroda, a naročito kod manjgupa, koji su lutali gradom.

Jednoga dana bivši putarski radnik iz željezničke kompanije prihvatio se da formira bandu. Bio im je potreban novac. A novca nisu imali. Zbog toga su napravili sasvim jednostavan plan da ga stvore. Iznudivali su ga od naroda. S vremena, na vreme, po nekoliko dolara. A ko nije hteo da plati, ispadao je zbog toga glup. Imao sam jednog poznanika, po imenu Henderson, koji je smatrao da novac treba štedeti. I nije plaćao. Zbog toga su mu noću priredili posetu i prebili ga na mrtvo ime. Sve što se nalazilo u kući, a nije bilo ničim pričvršćeno, oni su porazbijali.

Hanter je, zažmurivši levim okom, slušao sa punom pažnjom ono što mu je čovek Vels Farga pričao.

— Kod mene ne bi trebalo da se usude — procedi on kroz zube.

— Čekajte, nisam vam ispričao sve do kraja. Bilo je to sa Hendersonom. Imao sam još jednog poznanika, hoću reći, nisam ga baš tako dobro znao. Beše to neki trgovac, po imenu Pilgram. On je učinio isto ono, što ste vi skoro hteli da uradite, to jest, otišao je do šerifa. Imao je nesreću da je šerif bio kod kuće. Pilgram mu beše ispričao ono što je smatrao da mora da mu ispriča, a zatim otišao svojoj kući.

— I?

Hanter je hteo da sazna.

Madok se uhvati levom rukom za vrat.

— Fjit!

— Šta to treba da znači? — proštenja kolar tiho.

— On je svoj život prokockao. Bivši pružni radnik i njegovi prijatelji smatrali su da je loše živeti sa takvim ljudima... Zbog toga su se potrudili da se, uz pomoć jednog konopca, preseli u večna lovišta...

Hanter se zagrcnu, prešavši nesvesno rukom preko vrata, kao da je već osećao rapavi konopac oko njege.

Međutim, oslobodivši se takvih misli, promrmlja:

— Ah, šta! Sve je to budalaština. Nismo mi ovde u Santa Feu, već u Tombstonu. Ovde ne bi trebalo niko da se usudi da pravi tako nešto.

Gazda Vels Farga podiže visoko ramena, pa ih opet spusti.

— Ne želim da se sa vama svađam, mister Hanter, ali verujem da čovek sa takvim ljudima ne može nikada da bude dovoljno oprezan. Čuo sam da vaša osvetoljubivost ne prestaje više od decenije, ukoliko svog protivnika za kratko vreme ne likvidirate.

— Ovde nismo u Santa Feu, mister Madok!

Posle ovih reči, kovač se okrete i ode svojoj kući.

* * *

Beše se prilično rano smrklo za ovo doba godine.

Hanter je završio sa poslom i stojeći u svojoj radionici posmatrao je kroz razbijeni prozor — ulicu.

Preko, kod Bingama, bilo je već ugašeno.

— Taj se boji — procedi Hanter kroz zube.

Ode zatim u kuću da večera. Odmah posle večere diže se i izađe na polje.

Žena ga ne upita kuda će.

Hanter stade za trenutak u hodniku, osluškujući, zatim uve vinčesterku sa zida i napuni je. Stavi je ispod jakne i napusti kuću u pravcu Druge ulice.

Na uzvišici kod O. K. korala zastade i pogleda oko sebe. Ulica beše pusta.

Hanter ode do O. K. Korala, gde nestade u njegovom ulazu. Tu ostade jedno vreme, osluškujući. Ali, odavde nije mogao da vidi svoju kuću, koja se nalazila na istoj strani. Zbog toga napusti to mesto i ode na drugu stranu ulice.

Ovde su, međutim, kuće bile tako tesno jedna uz drugu, tako da nije mogao da se sakrije između njih. Isto tako, nisu imale verandu. Morao je da ode do Bingamove kuće, koja je imala malu verandu, a takođe, bila je malo udaljena od susednih.

Između kuća kovač stade, očekujući.

Sat za satom je prolazio. Međutim, kovač je bio strpljiv.

U ulici nije bilo stalno tiho. Ljudi su dolazili iz bara Džoni Milera, a neki su tamo i odlazili. Zatim, nekoliko kuća dalje, kod Džona Klema bio je neko u poseti. A preko, pored Godfreja, u maloj Baringovoj kućici, takođe je neko došao u posetu. Neka starija žena, koja je stanovala dole na istočnom kraju grada kod strugare. Hanter ju je poznao.

Postalo je opet mirno u Fremontovoj ulici. Kovač, oslonjen na pušku, čekao je strpljivo.

Sada! Iz mraka kod O. K. Korala, dolazila su dvojica. Brzim, bezšum-

nim koracima, šmugnuše pored kuća, prema kolarevoj kući.

Neki trzaj prođe Hanterovim telom. On podiže svoju pušku.

Obojica su čučala na zemlji, kad se jedan od njih diže. Hanter ga je tačno raspoznao prema svetlosti kuća. Ovaj beše izvadio nekakav predmet iz džepa i zapali šibicu.

— Pakao! — prošapta kovač tiho. — Oni žele da mi zapale kuću!

Kovačnica, doduše, nije bila tako blizu susednih kuća, ali ipak je postojala opasnost da se vatra i na njih prenese.

Hanter povuče zatvarač.

Oba čoveka se okrenuše, čuvši škljocanje.

Onaj, što je držao baklju u ruci, zavitla je i zapaljenu baci na ulicu.

— Ruke u vis! — zagrmje kovač.

Odgovoriše mu više metaka.

Obojica nisu bila u stanju da odrede tačno gde se nalazi, te su zbog toga pucali nasumice prema ivici kuće.

Tog momenta grunu kovač iz svoje puške.

Jedan od dvojice posrnu i kleknu na koleno. Drugi ga potraži, kako bi kidnuli, međutim nije ni on mogao, jer ga je jedan metak okrznuo, oprživši ga, usled čega postade nervozan.

Kao ranjena zver, pobeže odatle.

Drugi je ležao šćućuren na zemlji.

Hanter je čekao malo. Pojavi se zatim sa uperenom puškom iz svog skrovišta i izađe na ulicu.

— Diži se, čoveče!

— Ne mogu — prostenja bandit.

Hanter ga uhvati ispod miške i odvuče dalje od svoje kuće, pored Godfrejeve kuće, koji je, kao i Bingam prekoputa stajao iza zavese u

mračnoj sobi i posmatrao opasnu scenu.

Hanter je vukao bandita brzim koracima niz Treću ulicu. Pre nego što su stigli do raskrsnice, ovaj se sruši.

Bilo je to odmah pred Majerovom krojačnicom.

— Moraš da ustaneš — progundā kovač.

— Ne mogu. Kuda me vodite?

— Idemo zajedno sada do šerifa, momče.

— Ne, ja ne mogu...

U tom trenutku odjeknuše dva pucnja sa ugla Kristal Palasa.

Hanter dobi metak u leđa, zatevura se nazad, posrnu napred, uhvativši se za zid od kuće.

Gore, na verandi, koja se pružala ulicom do krčme, stajao je neki čovek.

Bio je visok, širokih ramena, velike glave, koja je, kao što se činilo, bila bez vrata nasadena na ogroman trup. U levoj ruci držao je revolver, iz čije cevi se pojavljivao dim.

Hanter je gledao ukočeno, preneraženim pogledom, skoro slep od bolova, u čoveka. Svetlost, koja je dolazila sa jednog šareno obojenog prozora, bacala je avetinjske reflekske na čoveka koji je pucao.

Hanter je imao osećaj, kao da mu se gubi tlo pod nogama. Držao se čvrsto levom rukom za ogradu na verandi. U desnoj je, još uvek, držao pušku.

Podiže je, upravivši cev i povuče zatvarač.

Tog trenutka neko ga udari u potiljak.

Pucanj odjeknu preko ulice i zazvižda ispred zgrada u Alenovoj uli-

ci, gde na južnoj strani razbi prozor na Grand hotelu.

Kovač Hari Hanter se sruši ispred stepeništa.

Ranjeni bandit je skočio iza njega i udario ga u potiljak.

Čovek, koji je oba puta opalio, zaurla ranjenom banditu:

— Brzo, nestani! Gore prema Fremontovoj ulici!

On sam se okrete i potrča prema ulazu u Kristal Palas.

U istom trenutku dotrča više ljudi iza ugla i on potrča zajedno sa njima prema uličici.

Trik je upalio.

Niko nije primetio šta se ustvari tog momenta odigralo.

*
* *

Našli su se na ulazu u O. K. Koral.

Čovek, koji je pucao u Hari Hantera, stajao je pored prevrnutih kola i posmatrao ranjenog kompanjona, koji je ležao na zemlji.

— Nije to ništa. Metak ti je samo okrznuo koleno. Brzo će proći. Za nekoliko nedelja nećeš to ni da primetiš. Hajde, diži se! A ti, Džek, sa Edijem ćeš dovršiti stvar. Nećemo da čekamo ni trenutka.

Preko, iza oštke senke od zida, koji je pripadao bočnoj strani Flajevke galerije, pojavise se dve mračne prilike.

— Ol rajt — zakrešta jedan od njih. Obojica napustiše koral.

Sten Luis se podigao, gledajući ukočeno u zemlju.

— Ne mogu više. Moja noga...

— Ne uobražavaj! — podviknu kolovođa.

— Ne uobražavam ja ništa. Noga me pakleno boli!

— Rekao sam ti da će to proći. Hajde, gledaj da se stvar okonča. Tada ćemo moći da popijemo nešto dobro!

Čovek stenjući izađe iz dvorišta. Cereći se, kolovođa je gledao za njim.

Prva dvojica, koji su najpre izašli iz korala, zaustaviše se kod Bingamove kuće.

Vrata se naglo otvoriše i debeli „šnajca“ izlete na ulicu.

— U pomoć, u pomoć! — zaurla.

On je čitavo vreme gledao na ulicu, preživljavao zajedno sa Hanterom njegov okršaj i sada, na svoj užas, primetio više mračnih prilika, koje su se približavale od strane O. K. Korala njegovoj kući. Obuzet nečuvenom panikom, izleteo je na ulicu.

Jedan od bandita, čovek iz Oregona Edi Falters, podiže revolver i opali jedan metak u krojača.

Metak zviždeći dočeka malog čoveka. Bingam odskoči prema verandi i uhvati se obema rukama za grudi.

Mada smrtno pogođen, ostao je ipak na nogama, posmatrajući ukočenim pogledom obojicu, koji su stajali na sred ulice.

Prošlo je pet sekundi. Bingam oseći da ga noge ne mogu više da drže. U očaju uhvati se levom rukom za direk od verande. Međutim, nije imao više snage da se drži. Celom svojom dužinom pade na tvrdo tle na ulici.

Preko, od strane O. K. Korala, odjeknu oštar zvižduk.

Džek i Edi se okrenuše, a zatim požuriše prema Godfrejevoj kući.

Mršavi trgovac, drhtavih usana i rukama koje su se tresle, stajao je iza zaves. Tada izlete u hodnik, o-

tvori ulazna vrata i iskoči sa puškom na ulicu.

Dočekaše ga pucnji iz revólvera.

Međutim, trgovac uzvрати.

Pogodi jednog od bandita, koji se okrenu nekoliko puta oko svoje ose, prodorno vičući. Ali, nije bio opasno ranjen.

Godfrej je imao četvoricu protiv sebe. Sten Luis, koga je Hanter pogodio, klečao je na zemlji, pucajući prema trgovcu.

Godfrej nije imao nikakve šanse.

Kada je, iznenada, čuo iza ugla teške korake nekog čoveka, koji se približavao, mislio je, da je izgubljen.

— Prestanite! — Prodorni glas vikao je preko ulice. — Prestanite! Odmah!

Međutim, Luis i Falters nastavili su da pucaju.

Bio je to Luk Šort koji je vikao. Stajao je nekoliko koraka od Godfreja, zatim izvadi oba revólvera i otvori vatru.

Luis se odmah preturi, Faltersa pogodi metak, on htjede da se digne, ali pokleknu. Vođa bandita nestade odmah u ulazu O. K. Korala.

Trojica ranjenih ležala su na ulici. Teksašanin ih munjevito razoruža, zatim se naže nad Bingamom.

— Njega ne morate više da gledate — pređe promuklo preko trgovčevih usana. — Mrtav je. Ovi nitkovi su ga ubili. Sa odstojanja od četiri jarde, svinjel!

Međutim, Džoni Bingam još nije bio mrtav. Metak je pogodio njegovu levu stranu frontalno. Da je okrznuo srce, reče doktor Somers, koji je naišao posle nekoliko minuta, on bi odmah umro.

Hari Hanter nije bio tako teško ranjen. U gorem stanju bio je bandit, koga je trgovac Godfrej ukebao. Oba

čoveka, na koje je pucao Luk Šort, prošli su sa lakšim ozledama.

Četvrt sata kasnije ranjeni banditi ležali su na svojim pričnama u zatvoru.

Tek što Luk Šort zatvori vrata od zatvora, kad neki jahač sa ulice skoči sa svog konja i ulete u šerifovu kancelariju. Bio je to neki mlad momak, možda svojih osamnaest ili devetnaest godina.

— Ranč gori! — zaurla svojim preplašenim glasom. — Brzo, šerife! Dođite! Mister Džekson me je poslao k vama!

Posle ovih reči okrete se, skoči na verandu, a odatle, pravo u sedlo, da bi sledećeg trenutka već odmaglio.

Teksašanin se nije dugo premišljao. Zaključa kancelariju, izađe na polje i nabaci sedlo na svog dugonogog vranca. Nekoliko minuta kasnije izjaha kroz vrata, galopirajući Alenovom ulicom prema istoku.

* * *

Nakon ranjavanja svog prvog zamenika, Luk Šort nije više imao nijednog pomoćnika.

Istina, nije bila njegova dužnost da odmah krene na put, ako se negde u okolnim rančevima nešto naročito dešava, ali, obzirom da nije imao nikoga, koga bi poslao, kretao je uvek sam.

Ali, tome nije bilo kraja. Doduše u gradu je postalo nešto mirnije, od kako je Teksašanin imao kancelariju. Ali zbog toga izgleda da je na polju na farmama i rančevima, postalo življe.

Nekome je bila stoka ukradena,

nekome konj, tamo neko je nožem napao služavku, nekog kauboja su na mrtvo pretukli. Ovde je podmetnuta vatra, a tamo je voda iz malog jezera odnela polovinu ranča, pošto je neko preko noći izvukao ustavu.

A sada je morala da izbije još i vatra na Džeksonovom ranču.

Teksašanin je sedeo u sedlu na indijanski način, isto onako, kao i njegov slavni prijatelj maršal Erp. Prevalio je brzo više milja, čudeći se, posle izvesnog vremena, kako to da nije sreo kauboja.

— Prokletstvo! Momak mora da ima izvrsnog trkačkog konja!

Možda je kauboj odjahao nekim drugim putem, kraticom, koju šerif nije poznavao?

Milje i milje prolazile su pod kopitama teškog ždrepcu. Džeksonov ranč bio je devet milja udaljen od grada.

Kad je Luk dospeo do brežuljka, odakle se pružao široki pogled na plato ravnice Džordžet, zaustavi začuđeno, svog konja.

Na jedno tri četvrti milje, u jednoj udolini, nalazio se ranč. Mračan, tih i usamljen. Samo još na jednom mestu gorela je lampa.

Od požara ni traga!

Teks se bio oslonio svojim maljavim pesnicama o sedlo i posmatrao zgrade na ranču.

Bilo je nepotrebno da jaši još jednu jarđu. Momak ga je navukao. Iz nepoznatog razloga želeo je da ga odstrani iz grada.

Nije bilo vremena da se izgubi i jedan minut. Okrete vranca i pojuri nazad. Pred njim je stajalo skoro devet milja tame, prerije i teško prohodnog zemljišta.

* *

Sandstrit inače u ovim noćnim časovima, u grobnoj tišini, izgleda da je ođjednom nečujno oživela.

Neko se kretao u senkama kuća. Mogle su se nazreći ruke, lica i ljudi, kako se, kao grabljive životinje, prikradaju.

Jedan — dva — tri — pet — ljudi. Trojica su čučala pored verande, iza buradi za kišnicu, vrebajući prema kućama prekoputa. Drugi su se šunjali duž zidova. Bilo je očigledno da su prilike imale pred očima dvospratnu kuću perionice.

Pripadala je četrdesettrogodišnjoj Meri Haton. Došla je pre devet godina u Tombston, sa maramicom, kako se to kaže, a danas je imala veliku perionicu, koja je zapošljavala pet žena i tri muškarca. Tu je skoro pola grada pralo rublje; Grand hotel, saluni i ljudi, koji su bili u mogućnosti da svoj veš daju na pranje.

Pa ipak Meri Haton nije ni u kom slučaju bila bogata.

Ali, klan nije bio tog mišljenja. Ova Meri Haton bila je za te ljude osoba, koja je bez daljnog mogla da „izbljuje” pedeset dolara.

Na isti način, kao i njeni sapatnici, gore u Fremontovoj ulici, i njoj su više puta bombardovali prozore kamenjem. Razbili su joj prozor od sobe, a jednom čak i veliki prozor pored kućnih vrata, u kojem behu izloženi dve čisto oprane košulje i drugo rublje.

Gospođi Haton je umro muž pre tri godine, a samo mesec i po dana kasnije i sin jedinac, koji je takođe radio u perionici. Bila je istina da joj je ovo šikaniranje teško padalo, ali

to se nije moglo da primeti. Tek, nakon trećeg slučaja ubacivanja kamena, koje je video jedan radnik, razgovarala je o tome sa svojim ljudima.

Jednoglasno beše zauzet stav da se ne popusti pred pretnjama i to ni u kom slučaju.

— Ukoliko date lupežima novac — smatrao je stari Endrju Dženkins — vi ste izgubljeni. Tada će to biti lanac bez kraja...

Međutim, niko nije znao kako da posavetuje Meri Haton.

Isto, kao i sa njom, bio je slučaj i sa drugim porodicama u susedstvu. Drvodeljja Džozef Kotn, sa svojom jedanaestočlanom porodicom, beše stvorio solidan mali posao, uprkos teškom radu. Morao je da se održi, jer beše vrlo mnogo drvodeljaca u gradu. Mesar Džim Dekor, trgovac kožom Anderson i nekoliko drugih porodica u Sandstritu, svi oni behu od strane tajnog klana na isti način ugroženi. I svi u istom danu, ali u različito vreme.

Većina beše iznenađena u osvit dana sa ubacivanjem kamena, ali kod Meri Haton bili su dovoljno drski da kamen ubace u sred bela dana.

Ono što beše naročito čudno bilo je da niko nikad nije video nekog od bandita. Možda se to moglo da objasni na taj način da su ljudi bili tako šokirani, da nisu bili u stanju da brzo izađu napolje i pogledaju.

A sa tim je klan i računao.

* *

Bilo je prilično kasno kada su se banditi približavali perionici.

Tri čoveka došla su u blizinu vra-

ta. Ostali su čučali ispred zgrade u dubokoj tami.

A tada otpoče odjednom. Prvi se baci na vrata, a drugi razbi dva prozorska okna.

Bili su u kući.

Odmah potom odjeknu strahoviti krik neke prestrašene žene. Negde u dvorištu čuo se promukli glas čoveka koji je zvao u pomoć.

Klan je sudio!

Kao što je bila iznenađena vlasnica perionice Haton, tako isto behu i mesar Dekor, a i trgovac kožom Anderson.

Međutim, Džozef Kotn i njegova dva najstarija sina istrčашe odmah sa puškama na ulicu. Otpoče divlja paljba. Meci su praštali u noći i njihov eho odbijao se od golih kućnih zidova.

Ipak su Kotnovi uskoro bili u velikom škripcu, jer je klan bio brojčano jači.

Stari Kotn beše se zabarikadirao iza nekog prevrnutog bureta za kišnicu i doviknu svom najstarijem sinu:

— Nazad u dvorište, Džoni! Brzo! Nema nikakvog smisla!

Na drugoj strani ulice bio je učitelj Vinters, koji isto tako nije želeo da bude iznenađen. Izleteo je na ulicu sa revolverom, pucajući oko sebe, kao da je i sam pripadao skitnicama.

Međutim, ono malo ljudi, što je imalo hrabrosti da pruži otpor, nalazilo se u beznadežnom položaju.

A tamo, gde je poprečna ulica vodila do bara Kineza Vonga, stajao je pomenuti bandit „bez vrata”, koji je u Fremontovoj ulici već vodio napad na Hantera, Bingama i Godfreja. Poraz, koji je klan pretrpeo u Fremontovoj ulici, izgleda da na bandite nije ostavio nikakav utisak.

On zaurla stentorovskim glasom:

— Hajde, kada nisu hteli da plate, onda treba da umru!

U tom trenutku pogodi stari Kotn jednim tačno nanišanjenim metkom iz puške skitnicu u levu ruku.

Iz banditinog grla odjeknu divlji krik, koji potrese srž u kostima.

Pogodak, međutim, nije bio toliko opasan, kao što je u prvi mah izgledalo. Vođa nije bio tako teško ranjen, da bi morao da se preda.

Pritisnu maramu na ranjenu podlakticu i nastavi sa izdavanjem naređenja, ali mu glas postade nešto zapenujen.

*
*
*

Sa južne strane približavala su se gradu tri jahača.

Iznenada zaustavi jedan od njih svog konja. Onaj što je jahao u sredini htela da produži, ali ga čovek, koji je bio sa leve strane, zaustavi.

— Trenutak, burazeru, ne tako žurno. Imaš dovoljno vremena da dođeš do vešala. — To je zvučalo podsmesljivo. — Kao što vidiš, maršal želi da zastane za trenutak.

Lazaro Kapučine steže zube i pogleda ukočeno prema gradu. Sada je i on čuo ono što se maršalu već u toku jahanja činilo da čuje i zbog čega je sada i zastao. Preko, u prvim ulicama, praštali su hici kroz noć.

Vajat Erp sedeo je u sedlu napred nagnut, sa glavom pognutom na stranu.

— Kako vam se ovo sviđa, Dok?

Kockar zapali cigaretu i dok je bacao šibicu u visokom luku, primeti:

— Nisam očaran, maršale. To je prava muzika za Tombston.

Jahač, koga su Vajat Erp i Dok Holidej vodili između sebe, bio je jedan od starešina „ljudi sa vešalima” i to čovek, koji je za vreme velikog savetovanja u ime gazde vodio reč, bandit Lazaro Kapučine.

Mrkog pogleda sedeo je prestupnik na svom konju, posmatrajući netremice prema gradu.

Dok Holidej gledao ga je ispitivački oštro sa strane. Da li je Kapučine znao šta se preko dešava? Da li je on, kao drugi čovek široko razgratane bande, bio o tome obavešten, šta se preko u ovom trenutku odigrava?

Vajat Erp ga upita otvoreno:

— I šta kažete na to, Kapučine?

Bandit okrete glavu i pogleda u tamno maršalovo lice, čije crte sada nije mogao da prepozna.

— Smatram da se Dok već tačno izrazio. Bolje se nije moglo reći.

Maršal se naglo obrecnu:

— Da li vam je poznato, šta se tamo događa?

— Ne. Na kraju, nisam sveznajući.

— To niko nije ni mislio — dobaci mu Dok Holidej.

Kapučine zabaci glavu, gledajući ispitivački kockaru u lice, koje je, pri bledom sjaju zvezda, izgledalo avetinjski.

— Zbog čega smo stali?

— To sam vam, istina, već sedamnaest puta rekao, Kapučine — odgovori kockar osorno. — Ali, reći ću vam rado još jedanput. Maršal odlučuje kada ćemo stati, a kada produžiti, dopadalo se to vama ili ne.

Kapučine iznenada skliznu iz sedla.

Vajat Erp nije prestupniku za vreme dugog jahanja vezao niti ruke,

niti noge. Vajatu Erpu bilo je jednostavno mrsko da već uhvaćenog prekršioca zakona muči. Ukoliko nije bilo neophodno potrebno, nije vezivao zatvorenike. Na kraju, pored njega jahao je on sa Dokom i zaista nije bilo nikakvog osnova da samog čoveka još i vežu.

Međutim, Lazaro Kapučine pokazao je sada koliko je to bilo opasno.

Tek što je dodirnuo zemlju, potrča u stranu, skoči iza Holidejevog konja, pokušavajući da ga svuče iz sedla.

Ali, desperado beše podcenio mogućnosti reagovanja čoveka iz Džordžije. Kockar munjevito izvuče svoj revolver iz futrole, okrenuvši ga hitrim pokretom. Raspali drškom Kapučina po čelu, tako da se ovaj zateturu i pada pravo u ruke maršala, koji se u hitrom skoku našao iza njega.

Vajat ga gurnu natrag u sedlo i ostade da stoji pored njegovog konja.

— Slušajte dobro, Kapučine! Dovede ste se pristojno ponašali, ali ako počinju da vas hvataju mušice, razmislite dobro o tome da ne podnosim nikakve čefove.

„Zbog čega me nisu vezali?”, razmišljao je prestupnik. „Šta želi maršal sa tim da postigne? Sada bi morao da me veže. Mora sa tim da računa da pucnjava potiče od naših ljudi.”

Međutim, samouvereni čovek iz Misurija nije još pomišljao da svog zarobljenika vezuju. Vajat se pope u sedlo, te nastaviše put prema gradu.

Kada su prošli pored minerskih kućica, Kapučine je gledao na sve strane. Sam nije mogao nikog da ugleda, koga bi mogao da dozove.

Tamo, ipak! Iz duboke tame, kod

jedne barake, iznenada iskoči neka prilika na put, sa uperenim revolverom.

— Stoj!

Vajat osvrte i ugleda za sobom više ljudi, koji su iz kuća istrčali na ulicu.

U tren oka oba jahača behu šjašila.

Kapučine beše ostao na konju, sa namerom da odmah mamuzama oboje konja u slabine i pobegne.

Ali, kasno! Munjevitim zahvatom Vajat zgrabi Kapučina za desnu čizmu, steže ruku gvozdenom snagom i cimnu desperadosa snažnim trzajem iz sedla.

Kapučine tresnu o zemlju. Ostade nekoliko sekundi ležeći ošamućen.

Dok su Vajat i Dok gledali da se odbrane od ostalih, Kapučine je tražio mogućnost da se u mraku dočepa nekog dvorišta.

Ali, tek što je uspeo da se domogne oštre senke nekog potkrovlja, kad ga odjednom neko zgrabi za ruku i obori. Na leđima oseti prislonjenu revolversku cev.

Zatim ču iznad sebe tihi kockarev glas:

— Imam osećaj, Kapučine, da vam je put do vešala suviše dug. Mogu da shvatim, stvar je prilično neugodna. Smrt od metka je brža.

Kapučine se ne pomeri.

Vajat Erp, oslobodivši se više svojih protivnika, dođe takođe ispod potkrovlja.

— Ovde je sve u redu — došapnu mu Džordžijanac.

Ulica je opet opustela.

— Pravi pacovski prepad! — reče Džordžijanac.

Vajat potvrdi.

— Da. Stvarno dolaze kao pacovi,

a tako isto šmugnu. Šta radi naš prijatelj?

— Njemu je sasvim dobro! — odgovori Holidej. — Imao je nameru da krene na izlet. Ali, nisam bio raspoložen da mu to dozvolim.

Maršal je posmatrao tamne kućice, okružene ulicama.

— Evo opet dokaza koliko je ova okolina opasna. Minerske kućice moraju u svakom slučaju biti ukloanjene.

Maršal je već odavno bio protivnik ovog naselja na južnoj strani Tombstona, koje beše leglo zločinaca. Svi oni, koji su zazirali od svetlosti, dovlačili su se ovanho, prema nekadašnjim kućicama kopača srebra. U rudnicima već odavno se nije kopala plemenita ruda i naselje je moralo odavno da nestane. Pravih kopača nije više bilo, beše ostao samo ološ. A, u praznom naselju su se vremenom sakupili oni elementi, koje ni jedan grad nije želeo.

Vajat je ostrim pogledom fiksirao ulaz u jednu kućicu, koja se nalazila prekoputa.

— Tamo preko stoji još jedan. Toga bih zaista vrlo rado uhvatio. Želeo bih da doznam kako je došlo do ovog prepada. Svuda je mrak i ne mogu da pretpostavim, da su nas ljudi ovde očekivali.

— To ne bih mogao ni ja da pretpostavim — odvrati kockar. — Međutim, možda im je Kapučine dao nekakav tajni znak.

Desperados je ćutao. Popeli su ga na konja, a Vajat Erp mu zaveza ruke. Bilo je opasno pustiti ga da neometan jaši kroz ulice Tombstona. A put je skoro bio pri kraju.

Opet se začuše pucnji.

— To je u Sandstritu! — primeti Dok Holidej.

— Da, izgleda da dolazi odande. Holidej gurnu Kapučina.

— Ukoliko imate nameru da se opet predstavite na španski način, mister, moram vam reći, da ću biti prinuđen da pucam.

Čovek iz Džordžije ne reče više ništa. Bilo je i to dovoljno. Odlučnost i ledeni ton, kojim je to rekao, ostavio je snažan utisak.

Lazaro Kapučine sedeo je nemo u sedlu, zureći ukočeno ispred sebe.

*
* *

U Fredi Rubersovom baru, na zapadnom kraju Sandstrita, stajao je Džimi Flanagan, nećak Tombstonca Flanagan.

Naslonjen na ulaz, govorio je trojici, koji su stajali na verandi.

— Hajde, neka psi dobiju ostatak! Ko neće da plati, ima da umre! To je naš zakon! Neka Everet dođe ovamo.

Dok su druga trojica njihovih saučesnika stajala po strani, da bi stanovnike, koji su bez daljnog bili u manjini, pritegli, vrati se ranjeni Everet od šanka. Stade pored Džimi Flanagan na verandi i prosikta:

— Lupeži su se usudili da upotrebe oružje!

Flanagan odmahnu i gurnu cigaretu u ugao usta.

— To će im malo pomoći. Samo moramo da pazimo da stvar odlučno i brzo završimo. Inače se može dogoditi da ljudi i iz ostalih kuća izađu na ulicu sa puškama u ruci. Zbog toga moramo brzo da delujemo.

Od početka prepada, koji je Klan priredio u Sandstritu, prošlo je tek nekoliko minuta.

U trenutku kada se Džozef Kotn sam borio protivu trojice, stiže Vajat Erp do Sandstrita.

— Pucnjava mora da je u visini perionice Haton — primeti Dok Holidej.

Maršal slučajno pogleda prema ulazu u Rubersov bar.

Holidej je sledio njegov pogled.

— Phi! To mi se uopšte ne dopada.

— Sjašite, Kapučino!

Kapučino poslušao naređenje. Dok je maršal u senci jedne kapije skočio iz sedla, odvede Dok Holidej Kapučina na drugu stranu ulice i stade iza verande Rubersovog bara.

Zgrabi Kapučina i gurnu ga prema verandi. Zatim izvadi revolver i zape ga.

Manje od sedam jardi od njega i Kapučina, stajali su Džimi Flanagan i Majk Everet na debeloj dasci od verande i posmatrali borbu na ulici.

Holidej izvuče i drugi revolver, pa ga pritište Kapučinu u leđa, dok je drugi uperio prema verandi.

— Ruke u vis!

Everet i Džimi Flanagan podigoše odmah ruke u visinu ramena.

— Na ulicu! — zapovedi Džordžijanac.

Kapučine, koji bi sada rado doviknuo Džimi Flanaganu, oseti pojačani pritisak na svojim leđima. Nije se usudio da reskira da pusti bilo kakav glas od sebe.

Flanagan side lagano na ulicu, pogledavši oko sebe. Međutim nije mogao u mraku da prepozna čoveka.

Tad iskoči iza senke od kapije neka prilika. Bio je to čovek iz Misurija.

Munjevitim pokretima razoruža Flanagan i Evereta.

Flanagan opsova tiho kroz zube.

Vajat ga zatim zgrabi za kragnu, a Everetu pokaza revolverom put prema senci.

Dva najvažnija čoveka bila su odstranjena. Vajat ih veza kožnim kaišem. Potom ih ostavi da leže iza poluotvorene kapije obučara Perkinsa.

Mada Kotn beše dobio pojačanje od suseda, to nije bilo dovoljno protiv premoći desperadosa.

Tada dojuri sa istočnog kraja Sandtrita neki jahač sa raskršća i odmah se ubaci u borbu. Luk Šort!

Perje je letelo kad god bi teksaški golijat svojim pesnicama sevaio!

Vajat Erp napao je razbojнике sada sa druge strane.

— Hej, ko je to tamo! — viknu div prodorno preko ulice.

— U redu, Luk, priklještili smo ih — odvrati maršal.

— Pakao, Vajat Erp se vratio!

Luku Šortu je izgledalo da mu se snaga udvrostručila.

Nekoliko bandita pokušalo je da umakne prema zapadu, ali su naišli na neočekivanog protivnika. Dok Holidej ih dočeka sa revolverškim mecima.

Samo njih nekoliko su uspeli da pobegnu kroz uske prostore između kuća. Ostali su bili razoružani i strpani u zatvor.

Kad je i poslednji bandit zatvoren, vrati se šerif zajedno sa maršalom u kancelariju. Tamo ugleda, pored Dok Holideja, još nekog čo-

veka gde stoji, kome samo što behu vezane ruke.

— Ha, ko je sad pa to? — upita začuđeno.

— To je naš prijatelj, Lazaro Kapučine — odgovori Holidej. — Pre jedno deset godina, gore u Bostonu, napravio je priličnu gužvu. Zbog koje je odležao u zatvoru, a potom je smatrao ispravnim da se španski predstavi i ovde dole, u društvu „maskiranih“, ukotvi. Njegovu lice je već sivo, nije mu potrebna marama, a na vešala će ionako stići. Dakle, Luk, vidite, sasvim ispravan čovek!

— Lazaro Kapučine!? — ote se Teksu. — O njemu sam već slušao! Nije li on u Dalasu, zajedno sa Džeki Prestonom, izvršio prepad na banku?

I maršal se sada sećao da je o ovoj stvari slušao, o jednoj nečuveno drskoj pljački banke koju su izvršila samo dvojica u teksaškom gradu Dalasu.

Tri čoveka su pri tom bila ubijena. Oba gangstera pucala su bezobzirno oko sebe, kada su sa plenom bežala. Blagajnik je bio ubijen, kao i neki čovek koji im se isprečio na putu. Treći ubijeni — bilo je de- te. Devet jardi od banke, mališan se igrao sa dve devojčice na ulici, kad ga je jedan od metaka pogodio.

— Prema tome, Lazaro Kapučine, je jedan od dvojice pljačkaša banke? — upita Erp.

— Znam tačno — reče Teksašnin. — Njegov opis bio je mesecima istaknut u Dalasu. Pored toga, ima više ljudi koji su ga poznali. Primera radi, u Ohaju živi neki stari momak, koji izgleda da tačno poznaje Kapučina.

Nakon šerifovih reči, Kapučinovo lice pretvori se u podrugljivu masku.

— Bilo bi vam teško, šerife, da to i dokažete.

Po pravilu, reči koje je razbojnik izgovorio, bile su pune podsmeha.

A, to je bila greška.

Luk Šort mu priđe i odveza ga. Zatim ga zgrabi za ramena i gurnu prema teškim vratima od debele daske u hodniku sa ćelijama.

— Čuješ ti, Kapučine! Ovog puta si došao na pogrešnu adresu. Ja nisam prijatelj ljudi kao Vajat Erp, ili ućtivi doktor Holidej. Moje ime je Šort, Luk Šort. Kod mene vladaju surovi običaji. Isto kao i kod tebe. A, to, što si maločas rekao, bila je glupost. Nisi se branio, nisi govorio o svojoj nevinosti, rekao si samo da se to mora prvo dokazati. Koliko procenjujem, ovaj dokaz nije uopšte potreban.

— Pravilno — prihvati Dok Holidej. — On je zastupnik šefa „ljudi sa vešalima“. To je dovoljno da bude tri puta obešen.

Ne govoreći ništa, stojeći i kraj pisaćeg stola, maršal je posmatrao ovu scenu.

Kapučine podiže glavu. Očima je tražio lice čoveka iz Misurija.

Ali, Vajat Erp je ćutao.

Tad procedi Kapučine tiho kroz zube:

— Ako dozvolite, maršale, da me obese, ne odgovaram ni za šta!

Maršal nabra obrve. Iznenada mu se pojavi na čelu jedna mala bora.

— Morate biti jasniji!

Zločinac istupi napred, zabaci glavu i isturi donju vilicu.

— Ukoliko ne sprečite da odem na vešala, naši ljudi će zapaliti

Tombston. A to nećete moći da sprečite!

Kako se beše inače zapovedničke i mirno lice odjednom promenilo! Crne oči kao da su htele da iskoče iz svojih šupljina. Boja kože na licu postala je modra. Usta behu uska kao neka crta. Čovek beše sav napregnut, spreman na sve!

Vajat Erp sedeo je opušteno na ivici pisaćeg stola.

— Uprkos tako velikih pretnji, Kapučine, bićete obešeni.

Reči nisu bile tako glasno izgovorene, ali behu ostavile utisak na zločinca. Kapučine se povuče i uhvati nehotično levom rukom za gušu.

— Ne smete se usuditi! — prosikta kao kobra.

— Zbog čega se treba usuđivati — odgovori maršal ledeno. — Banda, koju vi predvodite, sajtoji se od ubica i predstavlja opasnost i pretnju stanovništvu. Od takvih ljudi ne smemo biti zaplašeni. Oni će po pravdi i zakonu biti obešeni, Lazare Kapučine.

Tada odjednom skoči Italo-Amerikanac kao riba u stranu, pokušavši da sa ispruženim rukama i glavom pobegne kroz prozor.

Međutim, Vajat mu preseče put i raspali ga kao čekićem svojom levicom.

Kapučine beše dobio pun pogodak, srušivši se bez svesti sa tupim treskom o daske u kancelariji.

Kad je ponovo došao k sebi, odvuče ga Šort u posebnu ćeliju, koja beše naročito osigurana.

Njih trojica stajali su u prostori-
rijama kancelarije. Luk Šort priđe
čovjeku iz Misurije i pruži mu ruku.

— Sreća da ste došli, maršale. U
pravom trenutku. Neki mangup me
je povukao za nos. Namamio me je
da odem iz grada.

— Zna li šta ima da znači ono u
Sandstritu? — raspitivao se Vajat
Erp.

— Još ne sasvim tačno. Ali mogu
da pretpostavim. Otpočelo je, nakon
pada mraka, gore u Fremontovoj
ulici. Kovač Hanter, krojač Bingam
i trgovac Džems Godfrej bili su već
više puta ugroženi od strane bande.
Ovde, čekajte, nalazi mi se jedna
cedulja.

Teksašanin pruži maršalu cedu-
lju, koju mu je dao Godfrej.

Vajat je pročitao pažljivo, a zatim
je pruži kockaru.

„Klan?“. Holidej se počeo po čel-
u i za momenat zatvori oči.

Reč „klan“ probudi u njemu vrlo
neprijatna sećanja. Svaka porodica,
sva rodbina je u osnovi jedan klan.
Međutim, taj izraz, ovde u Arizoni,
bio je sasvim neuobičajen. Osim jed-
nog izuzetka: postojala je jedna fa-
milija, koja se tako zvala: Klanton-
vi!

Da li je to poticalo od toga što je
njihovo ime počinjalo sa „Klan“,
ili zbog toga što je ova porodica go-
dinama vladala pokrajinom i gra-
ničnim zemljama, to nije niko znao,
u svakom slučaju je, kako pripad-
nike porodice, tako i kasnije sa nji-
ma usko povezane ljude, svako poz-
navao pod pojmom „Klan“. Tako, na
primer, i Mek Loverijevi su pripa-
dali „Klanu“. O Flanaganovima se
znalo da bi rado pripadali njima,

međutim, „Klan“ je smatrao da nisu
dovoljno sposobni.

Vajat Erp i Dok Holidej izmene-
pogleda. Džordžijanac primeti:

— Ne znam. Možda Ajk nema
mnogo sreće sa nama. Ali želeo bih
da jednom doživim. da trag ne vodi
do njega.

Luk Šort zapali jedan tanak tom-
pus i pogleda upitno u kockara.

— Šta mislite sa tim?

— Pa, „Klan“, to su ranije bili
Klantonovi.

Teksašanin stavi palčeve ispod
opasača i skupi obrve. — Klanto-
novi? — upita zgranuto. — Bilo bi
čudovišno!

— Da, bilo bi zaista.

— Verujete li vi da bi Ajk poku-
šao da na tako bedan način sakup-
lja novac? — upita Teksašanin; ne
verujući.

— Nije važno šta mi verujemo,
Luk — odgovori maršal. — Sada je
važno šta se ovde dešava. Ukoliko
iza ovoga stoji Ajk Klanton, onda
on ima dublje i opasnije razloge,
nego što to u ovom trenutku izgle-
da.

— Pa, dovoljno je žlo, što se lju-
di osećaju ugroženim i što se u njih
puca. Sa Bingamom izgleda vrlo lo-
še. A i Hanter je dobro povređen.
Kotnovi neće biti dani u stanju
da nastave svoj posao. A, kako se os-
tali osećaju, to još uopšte ne zna-
mo.

Vajat Erp se ispravi u svojoj svojoj
veličini i pogleda na mračnu ulicu,
prema prozorima ostalih kuća, u ko-
jima se još uvek presijavala šarena
svetlost Kristal Palasa.

— Još ćemo pretresti ovaj „Klan“.

Osvanulo je jutro sledećeg dana.

Maršal je ustao na vreme, kako bi sve pripremio za sudsku raspravu protivu Lazaro Kapučinija.

Kada je pogledao prema svom mestu u trpezariji, Dok Holidej je već sedeo za stolom. Lepuška Neli Kešmen stajala je pored nje.

Kad ugleda maršala, lice joj preкри tamno rumenilo.

Vajat priđe do sopstvenice hotela i pruži joj ruku.

— Naša lepa prijateljica je ljuta — primeti Džordžijanac — zato što za vreme božićnih praznika nismo bili ovde.

— To mi je žao — odgovori maršal pomalo zbunjeno. — Međutim nismo, na žalost, bili u stanju da stignemo, mis Neli.

— Onda ništa. Doneću vam stvari, koje su ovde predate za vas.

Njih dvojica pogledaše se zabezegnuto.

— Da, sačekajte jedan trenutak. — Ona napusti trpezariju i posle nekoliko minuta se vrati sa više paketića i paketa, koje stavi na sto, za kojim su doručkovali.

— Nije to valjda za nas? — upita čovek iz Misurija.

— Ipak, za vas je.

— Za ime boga — primeti Dok Holidej i podiže se sa svog mesta. Nije bio navikao da prima poklone.

— To su božićni pokloni, Dok. Ostanite samo — reče Neli Kešmen, uhvativši ga za ruku.

Kad ni jedan od njih ne dodirnu

nijedan paketić, niti ga otvori, žena reče:

— Ako vi nećete da otvorite, onda ću to ja da učinim.

Ona otvori prvi paket.

— Oh, divna marama, crvena kao vino. Verujem da je za doktora.

Kockarevo lice, koje je uvek izgledalo nešto bleđe, odjednom potamni.

— Ko to šalje?

— To se ne pita, mister Holidej

— primeti žena, otvarajući sledeći paketić.

U njemu se nalazila svetlocrvena marama.

— To je sigurno za mister Erpa.

U trećem paketiću nalazila se nova kožna tašna sa crnim cigarama, bez sumnje poklon za maršala. Četvrti paketić bio je sa ruskim cigareta, koje je Džordžijanac pušio.

Preostao je još samo jedan mali, ne baš tako brižljivo upakovani paketić.

— Ko ga je poslao, ne znam — objasni vlasnica hotela, gledajući, kao što je to često radila poslednjih dana, u tvrd, kos rukopis, kojim je bilo ispisano maršalovo ime.

— Otvorite samo — reče Vajat Erp.

Neli Kešmen povuče kanap sa paketa i otvori ga. Bila je to jedna mala drvena kutija.

Vajat stavi palac ispod poklopca i podiže ga.

U kutiji, na somotu crvenom kao krv, bio je revolver.

Na maršalovom licu ne pomeri se ni jedan mišić.

— Ne bi bilo nikakvo čudo — pređe promuklo preko njegovih usana — da je tu kanuka jedna kap gorčine.

Neli Kešmen je bila uplašena. Stavivši ruke na obraze, izgovori, tako reći bez glasa:

— Ko je to poslao?

— Ko je to predao? — hteo je da zna Dok Holidej.

— Neki dečak, učenik. Još sam ga upitala, od koga je to, ali on nije poznavao čoveka, reče. Bilo je mračno, kada je to gore u Alenovoj ulici dobio.

Vajat uze revolver iz kutije i pogleda ga.

— To je jedan remington colt, koga su ranije koristili samo ljudi Vels Farga...

Na čuđenje vlasnice hotela maršal gurnu oružje za pojas.

• •

Posle doručka maršal krenu do zgrade suda. Dok Holidej ode preko u Alenovu ulicu, da porazgovara sa Luk Šortom.

Od pre petnaest dana za Tombston bio je nadležan sedokosi sudija Džeferson. Vajat ga pronađe i obavesti o svemu.

Džeferson ga je odmah razumeo.

— Moraćemo da obavimo veliku raspravu protivu Kapučina, ukoliko želimo da postignemo ono što vi nameravate, mister Erp.

— Znam. Stvar mora da izazove uzbuđenje, ukoliko želimo sve vu-kove da namamimo.

— To je, naravno, isto tako i opasno primeti sudija. — Moramo imati na umu da je banda jaka i da je u stanju da vam zada opasan udarac.

— Moram da rizikujem, mister Džeferson.

Rasprava protivu „čoveka sa vešalima“, Lazaro Kapučina, bila je zakazana za sledeću nedelju.

Posle posete sudiji, Vajat ode do „Tombstonskog epitafa“, većeg, od dva lista, koja su izlazila u Tombstonu. Njegov izdavač, Džon Klem se obradovao što je nakon dužeg vremena ugledao svog prijatelja.

Vajat mu objasni, bez uvijanja, šta ga je dovelo tu.

— Učiniću! — potvrdi čestiti novinar odmah. — Pustiću jedan članak, koji će ih tako nasapunati, da će psi biti dovedeni iz planina.

Vajat zatim poseti Bingama, kojeg je površno poznao, jer je krojač ranije radio za Virdžila Erpa.

Bingamu je danas bilo nešto bolje; kriza beše prošla.

Kad debeli čovek, kome lice sada beše dobilo žutu boju, ugleda posetioca, koji uđe kod njega u bolesničku sobu, pojaviše mu se sušičave crvene tačkice na bleđim obrazima.

— Maršal? Pa to je iznenađenje!

Vajat porazgovara nekoliko minuta sa njim, poželevši mu dobar oporavak. Zatim ode preko kod Godfreja.

Naprasiti čovek pogleda ga mrzovoljno.

— Šta imam da vam pričam, maršale? I sam ne znam ništa tačno. Nisam video nijedno pseto. Najbolje da upitate Hari Hantera.

Odmah zatim uđe maršal u radionicu kod kovača.

Sa zavijenom levom rukom, mučio se Hanter u svojoj radionici.

Kad ugleda maršala da ulazi, pogleda zgranuto.

— Vajat Erp? Opet ste u gradu?

— Da — odvrati maršal. — Želeo bih da čujem vaše mišljenje.

— Ah... Hanter odmahnu. — Ne-ka ga đavo nosi! Već sam danima očekivao ovu muku. I juče, kada je opet kamen razbio prozor ovde i kada sam našao malo parče hartije, krenuo sam kod Luka Šorta. Međutim, on nije bio u kancelariji. Zatim sam otišao dole do Ruske ulice i pitao crnca za vas. Vas tamo nije bilo.

— Ne, došao sam tek kasno po noći.

Kovač nije bio tako pričljiv čovek i nije želeo da govori o onome što se dogodilo. Ali, Vajat ga opomenu:

— Bilo bi sigurno bolje, mister Hanter, ako biste mi nešto ispričali. Moramo u svakom slučaju da nešto preduzmemo, kako se priča ne bi ponovila. Nije rečeno da će poraz, koji je „Klan” juče pretrpeo, biti dovoljan da ih odvrati i da prestanu sa terorom.

Hanter je posmatrao maršala zamišljeno.

— Da, možda imate pravo. Ali, šta mogu da vam kažem? Video sam samo onog momka bez vrata, koji je pucao na mene, i onog koga sam odvuкао. Bio sam dole u gradu, i kao što sam kazao, tražio šerifa i vas. Zatim sam bio — ah, da, mogu vam to mirno duše reći. Ja — hteo sam da govorim sa starim Flanaganom, jer znam, da je on...

Sada prekide, ali maršal Vajat Erp dopuni:

— Jer ste znali, da je on u vezi sa tombstonskim banditima.

— Da, tako je. Nema nikakvog smisla da to osporavam. Vi morate znati da smo nas dvojica pre više

godina zajedno došli u Tombston. I, ja sam pomislio da mi on možda može da pomogne, taj stari lupež. Međutim, nisam ga našao. Samo Džimi beše tamo, jedan njegov nećak. Naravno, nisam ništa postigao i tako sam opet došao u šerifovu kancelariju. Ali bila je zaključana. Zatim sam sreo Madoka. Video sam ga već ranije u Orijental salunu, gde sam vas tražio.

— Madok? Ko je taj?

— Pa, to je novi gazda Vels Far-ga.

Hanter obavesti maršala o njegovom razgovoru sa Džimi Madokom.

Vajat Erp se oprusti zamišljeno. Kad čovek iz Misurija napusti kuću kolara, priđe mu neki dečak.

— Oh, mister Erp. Vi ste ipak u gradu! Moram nešto hitno da vas upitam.

„Mada mu se žurilo, Vajat dozvoli švrći da govori.

Bio je to dečak od svojih, možda, osam godina, otvoreno plave čupave glave. Svojim svetloplavim dečijim očima gledalo je čoveka iz Misurija.

— Mister Erp, mi smo se u školi posvađali oko prvog ugovora USA. Nije li to bila stvar sa Tamberlendom? Ili je to bio ugovor sa Hari Dendijem, koji je zaključio predsednik Vašington?

Maršal, smešeći se, zatrese glavom.

— Ne, Bili.

— Ne zovem se Bili, mister Erp. Moje ime je Džek.

— Ah da, pa ti si Džek! Dakle, Džek, prvi ugovor, koji su zaključili SAD, bio je između Vašingtona i četiri Seneka poglavice: Smrdljive Ribe, Pasjeg Čopora, Male Brade i Slomljene Sekire, i to 1794. godine.

— U svakom slučaju, naš učitelj onda nije u pravu — prodera se dečak i odjuri, vičući razdragano, ponavljajući u sebi imena četiri Seneka poglavice, kako ih ne bi zaboravio.

Nakon ovog malog međudogađaja, ode maršal prema birou Vels Farga u Alenovoj ulici.

Vels Fargo je imao najveće i najlepše kuće u celom gradu. Nalazio se između Prve i Druge ulice, pored velike trgovine žitom Emerika Kastode i kuće stolara Flanagan, koji je sa Flanaganovima u Krivoj ulici samo bio u dalekom srodstvu.

Pre pet godina ovde je bila samo jedna mala čatrlja sa dve sobe i jednom rampom. Ali, bogati Vels Fargo podigao je odavno lepu kuću. Posedovali su u gradu još druge tri kuće, u kojima su živeli članovi tombstonske kompanije.

Stanična zgrada imala je na levoj strani veliku poštu, a na desnoj strani odeljenje za pakete.

Maršal se zadržao jedno vreme ispred rampe, posmatrajući utovar paketa u jedan Overland. Uprkos hladnom danu, ljudi su se znojili, noseći pakete tamo-amo.

Maršal se pope lagano preko pet stepenika na verandu, prede rampu i otvori vrata od pošte.

Neki mlađi plavi čovek sedeo je iza pregrade i potpisivao tovarne listove. Iza njega sedeo je jedan stariji čovek za poprečnim stolom i beše zauzet sortiranjem pisama.

Kad čovek pogleda obojicu i uopšte promet ovde na stanici, mora da pomisli da Tombston postaje sve veći i živiji grad.

Plavokosi mladić pogleda i kad prepozna maršala, podiže se.

— Dobro jutro, mister Erp!

Zbog toga oseti da će biti kažnjen, jer ugleda pogled jednog čoveka, koji se baš tog trenutka beše pojavio na sporednim vratima i osmotrio kancelariju.

Vajat odmah vide prema izrazu mladićevog lica da se nešto odigralo, te se okrete na potpetici. Pogleda u oči Džimi Madoka.

Odmah opazi sličnost sa točiocem iz Nogalesa, koji je imao isto ime.

— Mister Madok, moje ime je Erp. Želeo bih sada da porazgovaram za momenat.

— Ah, vi ste, dakle, veliki Vajat Erp — reče, podrugljivo upravnik stanice. — Stvarno je velika sramota da vas još nisam upoznao, mada se već duže vremena nalazim u gradu.

Madok otvori vrata svoje kancelarije i pusti maršala, jednim učtivim gestom, da uđe unutra. Tamo ga ponudi da sedne. Međutim, čovek iz Misurija ostade da stoji ispred velikog hrastovog pisaćeg stola upravnika stanice.

Odjednom ugleda Džim Madok u desnoj maršalovoj ruci revolver. Njegovo lice prekri mrtvačko bleđilo i ukoči se kao kamen.

Za trenutak zavlada tišina. Zatim upravnik stanice procedi kroz zube:

— Vi ste brz čovek, maršale Erp.

Vajat postavi revolver na sto.

— Želim da vam učinim poklon, mister Madok.

Upravnik stanice se beše strahovito uplašio, mnogo više nego što je to mogao maršal u tom trenutku da primeti.

— Revolver želite da mi poklonite?

— Da, pogledajte ga dobro.

Madok uze oružje i pogleda ga.

— To je jedan remington „top”.

— Ništa vam to ne govori?

— Ne. Šta treba da mi kaže?

— Šteta, mislio sam, da će vam nešto reći. Ostajte zdravo, mister Madok.

Maršal napusti kancelariju upravnika stanice.

Kada dođe u šerifovu kancelariju, ugleda Luka Šorta i Dok Holideja kako unose imena zatvorenika u listu.

— Halo, maršale!, — pozdravi šerif čoveka iz Misurija. — Dok mi pomaže malo kod ovog prokletog pisanja. Kada bih samo upola mogao da tako brzo i čisto pišem, kao on, ovaj posao bi možda bio još i zadovoljstvo.

— Morate još malo da istrajete, Luk. Ovde još nismo gotovi. Naprotiv, imam osećaj da će se još svašta dogoditi.

— Takav osećaj imam svakako i ja — odvrati Teksašanin.

Vajat ih obavesti o svojoj poseti stanici Vels Fargo.

— Šta bi to trebalo da znači? — hteo je Teksašanin da zna.

Umesto čoveka iz Misurija, odgovori kockar:

— Maršal je hteo da potraži gazdu Vels Farga, jer je hteo da ga vidi, zato što mu je, nakon Hanterovog izveštaja, na njega skrenuta pažnja. A, pritom, je mislio i na revolver, koji mu je neko poslao za Božić.

Luk Šort se osloni svojim teškim rukama na pisaći sto.

— Želite li možda da kažete da je i ovaj Madok u vezi sa bandom?

— Nije isključeno — odgovori maršal. — Izgleda da je u nekakvom srodstvu sa onim nitkovom iz

Nogalesa. Samo mu je lice nešto izražajnije, grublje i on sam je stariji.

Dok Holidej dodade:

— I ono što se maršalu ne sviđa, je činjenica da Madok nije prepoznao revolver kao svojinu Vels Farga. U cevi je bio ugraviran mali znak kompanije.

— Tačno — odgovori maršal. — Sasvim tačno.

Luk izvadi tanki tompos iz usta i besno izvali:

— Dakle, i bata izgleda da je nepošten. Najradije bih ga odmah šćepao i istresao iz pantalona, kako bi mu, jednom za uvek, bilo jasno, da ne može ovde da lopoviše u ovom prokletom pacovskom gnezdu!

— Ne, to ne bi bilo pametno, Luk — pokuša maršal da ga umiri. — Moramo pažljivo da pristupimo poslu. Ukoliko ovog čoveka odstranimo, još uvek pismo presekli i njegove veze. A one su najopasnije. Sada nam je poznato da sedi u pogrešnom sedlu, a to već mnogo znači.

Dok se u „Tombstoneskom epitafu” štampao upadljivi članak o suđenju „čoveku sa vešalima” Lazaro Kapučinu, dolazila je sa zapada jedna grupa ljudi u grad. Behu to prilike tamnih lica i drskih, prodornih pogleda.

Ispred njih jahao je na svom belom ždrepcu čovek svojih trideset godina. Imao je uglađeno, suviše uglađeno, blede lice i oštar, lako povijen nos. Oči mu nisu mirovale. Pored svog odela od Smeđeg somota, nosio je i debeli prsluk tam-

nocrvene boje, kao i tamnomrki postavljani mantil, a oko vrata jedan ruski šal. Na glavi je imao šešir sa širokim obodom, a čizme mu behu od mekane kože. Preko mantila nosio je svetli opasač, napunjen patronama, na kojem su u visini butina bila okačena dva revolvera.

Kada je grupa došla u Alenovu ulicu, ljudi, koji ih spaziše, zaustaviše. dađ.

Arne Džonson, opštinski pisar, sedeo je u svom uredu, gledajući preneraženo napolje.

— Džoni Ringo! — prošapta.

Drugi momak iz opštinskog ureda, koji je stajao iza njega, trgnu se.

— To je Ringo?

— Da, momče, to je Ringo. Pogledaj ga dobro. A onda se brzo povuci.

Dve kuće, na ulazu u Kosmopoliten hotel, stajao je suvonjavi peon Lovers. Drhtavom rukom se prekrsti, kad ugleda gizdave ubojice.

— Svemogući bože! Ringo je došao u grad!

Okrete se i pobeže natrag u hotel.

Svuda se raširi strah i trepet pri pojavi opasnih razbojnika. Novi točilac u Oriental salunu, Džeri Kastor, taman je skidao stolice sa stolova, kad ugleda grupu. On zazvižda kroz zube i stade raširenih nogu iza prozora.

— Ringo! Ovde je samo on još nedostajao!

Grupi jahača se nije žurilo. Probisvetima nije nedostajalo vremena da dođu u Tombston.

Ispred Kristal Palasa zaustaviše konje.

Ukoso prekoputa nalazio se veliki Grand hotel. Kraj prozora na gornjem spratu stajala je zelenooka

igračica Laura Higin. Posmatrala je takođe pridošlice, stojeći ukočena kao kamen.

— To ne može biti istina! — izusti. — Ringo! On tačno zna da maršal nije u gradu.

Lepa igračica nije još saznala da su se Vajat Erp i Dok Holidej vratili.

Na drugom kraju hotela, takođe u jednoj sobi koja je gledala na ulicu, stajala je iza zaves mlada Džudi Holidej, sestra čoveka iz Džordžije, i posmatrala ulicu. Nije poznavala ljude koji su stigli. Kad na njenim vratima neko zakuca i uđe sobarica, koja je htela da dovede sobu u red, reče Džudi instinktivno:

— Dođite brzo ovamo, Meri i pogledajte da li poznajete one ljude dole.

Seoska devojka priđe prozoru i pogleda na ulicu.

— Džoni Ringo! — ote joj se. — Čovek dole sa smeđim šeširom je Džoni Ringo. Silazi sa svog konja! Za ime božje, Ringo u gradu!

Ona se okrete i otrča napolje, da obavesti ostale u hotelu.

Očima raširenim od straha, gledala je lepuškasta sestra Dok Holideja na Alenovu ulicu, zadržavajući pogled na doteranom razbojniku.

To je, dakle, bio Džon Ringo, jedan od najvećih neprijatelja njenog brata!

Ni jedna od žena, koje su gledale kroz prozor, nije znala ništa o drugoj. Niti je igračica Laura Higin čula nešto o Džudi Holidej, niti je Džudi Holidej znala da se Laura Higin nalazi u Tombstonu.

Onog momenta, kada je Ringo silšao s konja, otvorila su se vrat

Kristala Palasa i neki čovek sa brkovima i zlatnim naočarima, snažnih ramena i zdepasto građen, izađe na verandu. Bio je to sopstvenik dve strugare Kromvel.

— Hej! — viknu Ringo. — Stari lupežu, kako je?

Kromvel nije znao da li da se rađuje, ili da se boji.

Ringo trgnu tada svojom levom rukom iz futrole revolver marke smits i veson i sa visine svog kuka okide, tako da vlasniku strugare odlete šešir sa glave.

Kao paralisani od straha, stojao je Kromvel.

Ringo se okrete brzo kao munja. Njegov drugi metak otkide preko, na firmi berbernice, jedan veliki komad, treća kugla razbi lampu na metalnoj kuki, na ulazu u hotel, a četvrta zafijuka iznad oluka Vebsterovog pansiona.

Bila je to velika predstava, koju je priredio revolveraš.

Tada iznenada ukočeno stade, raširenih nogu, sa revolverom u ruci.

Odmah zatim iza raskrsnice, na drugoj starni ulice, prekoputa Kristal palasa, nalazila se mesarska radnja, pored nje još dve kuće, a onda šerifova kancelarija, iz koje izađe jedan čovek.

Visok, vitak, aristokratsko oblikovanog lica i ledeno plavih očiju. Sav u crno obučen, sa snežnobelom naborenim košuljom i crnom somotskom mašnom. Dok Holidej.

Kada ga ugleda, gizdavom revolverašu formalno prestade dah.

Holidej krenu lagano preko verande do mesare, a zatim izađe na ulicu. Na sred raskrsnice zastade.

Džoni Ringo piljio je u njega, kao u duha.

— Dok Holidej — prelomi se konačno tiho preko njegovih usana.

Zatim se okrete i revolverom pokazujući reče svojim ljudima:

— Hej momci, pogledajte ga! To je prva i istovremeno najveća atrakcija u ovom gradu! Dok Holidej u svojoj svojoj veličini!

Petorica, koji su došli sa revolverašom, stajali su upočeno pored svojih konja.

Džordžijanac je i dalje stajao, kao iz kamena isklesan, na sredini ulice.

Ringo, udaljen nekoliko jardi od svog konja, takođe je stajao slobodno na ulici, ali ipak beše dosta izgubio od svoje samouverenosti. Međutim, u njegovim očima i dalje se video ljutiti, opasni, sjaj.

— Helo, Dok! — viknu.

— Helo, Ringo — zavati kockar ledeno.

— Nisam uopšte znao da ste u gradu — nastavi Ringo.

— Sada znate — pređe muklo preko Holidejevih usana.

— Da, i. — dobro je da sam to saznao. Bar sada možemo da raščistimo stvari.

— I ja sam za to.

— Više puta smo se sretali u ovom gradu i uvek je sreća bila na vašoj strani — dodade Ringo.

— Sreća? — odgovori glasno Holidej. — Ne znam da li se to može nazvati srećom, ako vas čovek uopšte sretne, Ringo.

Ringo proguta knedlu.

— U svakom slučaju, ovog puta će to biti za mene odlučujuće da znam.

Ringovo lice se odjednom na čudnovat način izmeni: postalo je duže i uže, a nos mu se ušiljio. Oči mu

dobiše nekakav lažan sjaj, a donju usnu je isturio napred kao da neprestano nešto žvače.

Oružje je vratio nazad u futrolu. Raširenih nogu, stajao je sa podignutim ramenima, podbočen, spreman da svakog trenutka dohvati revolver.

Holidej je još uvek stojao nepokretno.

Samo onaj, koji ga, je dobro poznavao, znao je da su svaki mišić i svaka žila na njegovom telu napregnuta, kako bi munjevito mogao da reaguje.

Do pre nekoliko sekundi potpuno čist vazduh u Alenovoj ulici u Tombstonu, postade odjednom veoma gust. Vladala je ogromna napetost među ljudima na ulici.

Laura Higinis stajala je ukočeno sa izbuljenim očima i otvorenih usta, gledajući na ulicu, nesposobna da pusti glasa od sebe.

Džudi Holidej posmatrala je svog brata. Gledala je samo u njega. Takođe i ona nije bila u stanju da pomeri ni jedan prst. Strahoviti strah beše je stegao u grlu.

Isto tako u hotelu i preko kod Kristal Palasa, u brijanici, u bilijarskom baru, u Orijental salunu i na glavnom skladištu, u okolnim kućama, na svim prozorima, ljudi su stajali. Dolazak Džoni Ringa nije mogao da se sakrije.

Džudi Holidej nije znala da je njen brat već stigao. Iznenada ona se okrete i potrča dole.

U glavnoj ulici Tombstona stajala su dva protivnika na udaljenosti od jedno dvanaest jardi od drugog

— Pridite bliže, Ringo! — viknu Dok Holidej.

Međutim, razbojnik je pazio da

se ne približi ni za jedan korak. Načinivši na svom licu odvratnu grimasu, prosikta tiho:

— Zbog čega? Pridite vi bliže! Na ovoj udaljenosti u stanju sam i muvu da pogodim.

Podrugljiv osmeh pojavi se na licu čoveka iz Džordžije.

U tom trenutku nešto se dogodi. Pucanj se začu preko ulice.

Nešto pogodi Holideja u telo. Kockar se zanesa, posrnu nazad, napravi dva koraka napred i pade, jauknuvši, sa licem okrenutim ulici.

U Alenovoj ulici zavlada grobna tišina.

Tišinu prekinu krik neke žene.

Džudi Holidej zastade kao oduzeta na ulazu u hotel. Zatim se sjuri preko verande i iskoči na ulicu, gde se baci preko svog brata.

Iz šerifove kancelarije dođoše Vajat Erp i Luk Šort.

Džoni Ringo, koji je, kao fasciniran ukočenim pogledom gledao u kockara, podiže pogled i pomeri se nehotično dva koraka unazad, kako bi dospeo u blizinu svog konja.

Međutim, maršal se već nađe kod njega.

— Ringo! — procedi kroz zube.

Potom se okrete prema Holideju.

Luk Šort je već stojao pored Holideja, posmatrajući ga mračnim očima.

Laura Higinis stajala je gore pored prozora i gledala ukočeno na ulicu. Njene oči spazile su mladu ženu, koja se beše nagla iznad čoveka iz Džordžije, pokušavajući da ga okrene na leđa.

Vajat Erp stojao je dva koraka od Džoni Ringa.

— Pucali ste bez opomene!

— To nije istina — zakrešta Ringo.

— Hoćete li, možda, da mi kažete, da ste ga opomenuli?

— Nisam ga uopšte pozvao. Među-
tim, nisam takođe ni...

— ...ni pucao? — dopuni maršal.
— Ukoliko si slagao, Ringo — i uko-
liko Dok Holidej umre, umrećeš i ti
takođe! — zapreti mu. — A, sada,
ovamo sa oružjem!

Dendi strelac dopusti da mu ga
uzme. Postao je siv kao pepeo. Kad
je bacio krišom pogled prema svojim
ljudima, morao je da utvrdi da se
nisu ni pomerili.

Tada Dok Holidej dođe k sebi i
stavi ruku svojoj sestri na leđa.
Džudi ga uspravi.

On stade opet na noge, protrese
glavom, uze šešir, koga mu je Tek-
sašanin držao i otrese prašinu sa svo-
je odeće.

Levom rukom oslanjao se još uvek
na svoju sestru.

Džudi ga snažno poljubi u obraz.

Laura Higinis posmatrala je ovu
scenu očima, koje su blistale. Kada
vide da je žena poljubila nekadaš-
njeg lekara iz Bostona, srce počeo da
joj lupa. Okrete se, ne mogavši da
zadrži suze.

Mora li da veruje da lepa mlada
žena dole ima više sreće, nego što je
ona, u svim tim godinama imala?
Mora li da prihvati da je drugoj us-
pešno da osvoji srce čoveka iz Džor-
džije?

Holidej odjednom skide svoj šešir
i pogleda ga. Na gornjem delu bio je
probušen. Metak mu je samo malo
okrznuo ivicu čela. Međutim, bio je
to još uvek kao udarac čekića, koji
je za kratko ošamutio kockara.

Ringove oči se raširiše, kad ugleda
Dok Holideja kako stoji.

— Eto, maršale, vidite — proste-
nja tiho.

Vajat se okrete.

— Dok, šta se dogodilo?

— Ne znam.

Vajat proveri doboše u oba bandi-
tova revolvera.

U jednom revolveru nedostajao je
metak.

Međutim, bio je to revolver, koji
je stajao u desnoj strelčevoj futroli.

— Ovde nedostaje metak, Ringo.

Holidej nabra obrve.

— Čekajte, Vajat! Kolt je sa desne
strane.

— Mogao je i desnom da potegne

— nastavi uporno maršal.

— Ne, ne, to baš nije mogao. On
je levak.

Vajat je znao da u takvim situaci-
jama pravi levak nikada prvo ne po-
teže desni colt.

— Ali, nedostaje jedan metak.

— Malo pre je pucao nekoliko pu-
ta — doviknu Kromvell, pokazujući
kao dokaz svoj probušeni šešir.

Holidej odmahnu.

— Od onda je već ponovo napunio.

— I to je, naravno, bilo ispravno.
Revolveraši, tipa Ringa, ne propu-
štaju ni sekunde, da ispućane metke
zamene drugim.

Tada se javi jedan od ljudi iz Rin-
gove pratnje:

— Ukoliko smem nešto da kažem,
maršale? Mister Ringo je maločas
pucao u jednu praznu kutiju od kon-
zerve na direktnu sa ograde na livadi,
nedaleko od grada. Ostali mogu da
potvrde. A, desni kolt nije ponovo
punio.

Vajat pogleda po ulici.

— Neko mora da je pucao.

— Bio je to metak iz puške — reče Dok Holidej.

Džudi Holidej je bila bleđa, kao okrećeni zid. Pogleda u brata, preklinjući ga:

— Džon; molim te, hajde sa mnom u hotel. Tvoje lice je sve izgrebano i krvariš na čelu. Pored toga, odelo ti je puno prašine.

— Trenutak, Džudi. Moram nešto još ovde da završim.

Holidej se oslobodi svoje sestre i ode do Ringa, koji je potpuno bio izgubio, prisustvo duha.

— Smatram, Ringo, da ćete vaš boravak u gradu svesti na najmanje moguće kratko vreme.

Gizdavi revolveraš provuče rukom po kragu, zatim se, kao očerupan, okreće i krenu prema krčmi.

— Samo momenat! — viknu maršal za njim. — Prvo moramo da rasčistimo ko je ovde pucao.

Ringo iskezi zube i zabrunda:

— Ja pišam! Prema tome, ostavite me na miru!

Vajat ode do njega, zgrabi ga za ruku i odvuče ponovo na sred ulice.

— Ostaćete ovde da stojite, sve dok vam ne kažem, da možete da idete.

— Zbog čega? Šta sam vam učinio? Ne možete sa mnom da postupate kao sa nekim detetom iz škole.

— Zaveži njušku, Ringo! — odbrusi mu ogromni Teksašanin odjednom. — Inače ću ti je zapušiti. Ne prekidaš maršala više ni jedan jedini put!

Ringo ućuta.

Vajat Erp imao je osećaj da ne mogu ostati ovde na ulici, kako zbog vatre, koja bi mogla da se otvori, tako i zbog oštih pogleda drugih. Morali su što je moguće brže da se sklone sa čistine. Neko je pucao iz

pozadine. Onaj što je pucao sigurno nije bio sam. I sasvim sigurno još uvek je tu.

Međutim, sada nisu smeli da pokažu nikakav strah. Ukoliko bi se brzo povukli, podstakli bi neprijatelja u pozadini.

Vajat pogleda prema Holideju i vide ogrebotinu na desnoj strani njegovog čela. Metak mora da je došao iz pravca u kome su se nalazili Ringovi ljudi.

Vajat ode do njih i uze jednom po jednom revolver iz futrole. Bili su svi napunjeni. Nije nedostajao metak ni u jednom.

Pored toga, Dok Holidej je potvrdio da je to bio metak iz puške koji ga je okrznuo.

Ako Ringovi ljudi nisu pucali, onda to mora zaista da bude metak iz puške, jer sa veće udaljenosti, nego što su stajali Ringovi kompanjoni, nijedan revolver obično ne bi mogao da pogodi.

Vajat je posmatrao neupadljivo duž poređanih kuća, preko saluna i skladišta. Iznenada njegov pogled se zadrža na uzanoj kući Francuza Leclerka, koji je izdavao „Tombstonske novosti“, mali prljavi list, koji je neprekidno vodio borbu sa čestitim listom Džona Klema.

Brzim koracima maršal pređe preko verande i gurnu vrata od hodnika.

Pozadi su stajali otvorena vrata od dvorišta i Vajat je mogao da baci pogled na malu štampariju, koja se nalazila u jednoj dogradnji u dvorištu.

Odande, naravno, nije mogao niko da puca.

Vajat ugleda na levoj strani hodnika jedna vrata i kad zakuca, dobi mrzovoljan odgovor neke stare žene,

koja otvori vrata, toliko da se mogla glava da provuče. Posmatrala ga je svojim crvenim, krmeljivim očima, upitavši grubim glasom:

— Šta želite?

— Gde je mister Leclerk?

— Ne znam.

— Pardon, madam.

— Vajat je odgurnu u stranu i otvori vrata malo više.

U pozadini prostorije oseti neki šum, te se munjevito saže.

Taman na vreme. Odmah iznad njegove glave zabode se, drhteći, u drvenu vrata veliki nož za bacanje.

Vajat izvuče revolver i levom rukom otvori širom vrata.

— Izlazite napolje!

Međutim, nije se ništa čulo. Prostorija se nije mogla videt sa mesta na kome je maršal stajao.

Žena je stajala drhteći u hodniku.

— Ko je unutra? — obrecnu se maršal.

— Moj sin — uzdahnu stara.

— Ipak, dakle. Leclerk! Izlazite napolje!

— I ne pomišljam na to!

Vajat ču kako se prozor sa ulice podiže. Leclerk iskoči napolje.

Maršal se odmah nađe na verandi.

— Stoj!

Međutim, mali, debeljuškasti francuski iseljenik trčao je i dalje trapavim koracima. Ogromnim koracima stiže ga maršal već na uglu ulice, zgrabi za kragnu i odvuče nazad u kući.

Nekoliko minuta kasnije, on pro-nađe i pušku, čija cev se još nije ohladila.

— Vi ste pucali na Doka Holideja, Leclerk — reče, dok je novinara vu-kao na ulicu.

Mali Francuz beše sagao glavu.

Kolena su mu se tresla i jedva su mogla da ga nose.

Stara žena u hodniku zaječa:

— On je pijan, maršale! Prekli-njem vas, pijan je!

Vajat podiže Francuzu glavu i ugleda jedan staklasti par očiju. Stvarno, čovek je bio pijan.

— Zbog čega ste pucali na Doka Holideja?

— Ne znam. Ne znam. Zaista ne znam! — plakao je novinar.

Vajat ga odgurnu, uze pušku i ba-ci je na ulicu.

Ringo ga pogleda unezvereno.

— Šta je, maršale? Možemo li sa-da da popijemo?

— Da, vucite se. Ali, jedno vam kažem, Ringo! Ukoliko budem imao opet sa vama muke, tada ćete me zapamtiti!

Nekoliko minuta kasnije stajao je Dok Holidej u Leclerkovom stanu.

Francuz je čučao pozadi kod peći u uglu, postavivši ruke na naslon od stolice. U prostoriji, koja je bila pre-vučena plišem, vladala je čudna ti-šina.

Najzad, trešteno pijanom novinaru ova tišina postade neugodna. Zaurla zapenušeno:

— 'Da, ja sam pucao! I sam ne znam, zašto. Ne mogu da vas trpim. Možda je to. Tako, sada znate.

Džordžijanac ga odmeri prezrivim pogledom svojih ledeno plavih očiju i odgovori:

— U redu, mister Leclerk. To je objašnjenje.

Okrete se i ode lakim koracima, odatle, držeći se uspravno i gordo.

Posle kratkog vremena preko dvorišnog ulaza u štampariju uđe jedan čovek.

Bio je to Džimi Madok.

Požuri pored štamparije do ulaza i stade pored stare žene u hodniku.

— Opet vi? — odvali misis Leclerk.

— Da, ja.

— Čovek prođe žurno pored nje do dnevne sobe, otvorivši širom vrata.

— Leclerk!

Mogao se čuti jasan zvuk neke čaše. Iz tamnog ugla sobe pojavi se Francuz. Još uvek je držao čašu u ruci. Oči su mu sijale.

— Šta hoćete opet, Madok?

— Leclerk, mogu da konstatujem da ste pijanica!

— To konstatujete? — Francuz se nasmeja podrugljivo. — Pametna konstatacija.

— Pored toga, mogu da konstatujem da ste i loš strelac.

Leklerk podiže levu ruku i odmahnu.

— Baš me briga!

Tada Madok žurno uđe u sobu i zgrabi novinara za ruku.

— Slušajte vi, Leclerk! Vi potcenjujete situaciju. Vi ste jedan od naših ljudi, koji imaju svoje zadatke, a koje vi proklete loše izvršavate. Ne samo da ste promašili cilj, nego ste se, pored toga i odali. Vajat Erp bio je kod vas. Otkrio vas je. Šta vam je rekao?

— Ne znam. Srećan sam da me nije ubio ili uhapsio.

— To sa hapšenjem, može još uvek da se dogodi. Sasvim je sigurno da će vas držati na oku.

— Može biti. Ne preduzimam ništa više. — Debeljko, odjednom ispruži glavu i viknu: — Ništa više ne pre-

duzimam! Da li me razumete? Neću da imam više ničeg zajedničkog sa čitavom rabotom!

— Kasno, Leclerk! — provali kreštavo iz grla čoveka od Vels Farga. — Postavili smo sebi zadatke, Leclerk, koje po svaku cenu i žrtve moramo da ispunimo.

— Žrtve? — prostenja Francuz. Tada tresnu svoju čašu o patos, na kome se ona zvečeći razbi. — Prinesite i vi žrtvu, mister Madok.

— To se vas ne tiče. Vi imate da izvršavate svoju dužnost, a, ako je ne izvršavate, morate sa svačim da računate.

Džimi S. Madok se okrenu, ostavivši novinara da stoji.

Zamoseći se, Leklerk se nasloni na veliki sto, zagreba svojim mesnatim rukama po plišanom pokrivaču, opsovavši kroz zube.

Proklinjao je dan kada je od strane bande, bio nagovoren.

Međutim, sada je bilo kasno. Sasvim sigurno kasno. Svoj zadatak je loše izvršio. A ljudi u gradu znaju da je pucao na Doka Holideja! Bilo je to loše.

Još uveče istoga dana uvek žedan Francuz i vlasnik „Tombstonskih novosti“ Mišel Leclerk oduzeo je sebi život.

Madok nije primetio da ga je, kada je ušao u dvorište, sa jednog ugla Paralelne ulice neko posmatrao.

Tu je stajao maršal i držao na oku ulaz u Leclerkovo dvorište. Nije bilo prvi put da se veoma začudio, kada je već posle nekoliko minuta, iz pri-

lično udaljenog dvorišta pošte, ugledao gazdu Vels Farga kako dolazi.

Vajatu beše jasno: Džimi Madok predvodio je „Klan” u Tombstonu. On mu je takođe i poslao revolver. Na koji način je, pre svega, Madok došao do posla ovde u gradu, maršal nije bio u stanju još uvek da sazna. Međutim, jedno je bilo sigurno: Madok nije pravi čovek od Vels Farga. Jer inače, on ne bi nikada poslao jedno remington oružje. A, kada mu je Vajat oružje vratio, nije mogao da primeti nikakvo čuđenje kod njega. Morao bi da remington pištolj prepozna kao vlasništvo kompanije, da je bio pravi čovek od Vels Farga.

A to on nije bio! Kako je mogao da se uvuče?

I još jedno, važnije pitanje jelo je maršalu dušu: Da li je Madok vrhovni šef „Klana” u Tombstonu? Ili je iza njega stajao neko drugi, možda još opasniji čovek?

Kada je Vajat Erp napustio mesto u ulici, odakle je osmatrao, želeo je da se otrese misli na visokog, razvijenog čoveka, koga je držao u glavi. Video je, kao da gleda duha pred sobom, četvrtastu lobanju, sa tamnom kožom, maslinaste boje, na kojoj su stajala dva oka, boje kao čilibar, pravilnim nosom i lepo oblikovanim ustima, energične vilice. Ali Vajat Erp nije hteo da misli na Isaka Džozefa Klantona...

Ali uvek je ostala sumnja, da je veliki Ajk Klanton imao umešane prste u ovoj igri, koja je maršalu zadavala tolike muke. Vajat Erp je još uvek sumnjao da Ajk Klanton stoji iza bande „sivih maski” i sada se pribojavao da ljudi, koji su sebe nazivali „Klanom”, nisu niko drugi, do pripadnici ili sledbenici starog Klantona.

Međutim, to nije bilo sigurno.

Trenutno najopasniji čovek bio je, bez sumnje, Džimi S. Madok, novi šef Tombstonske Vels Fargo stanice.

Vajatu sada nije bilo ni malo lako da nešto preduzme. Nije bilo moguće da mu bilo šta stavi na teret, što kasnije ne bi bio u stanju da dokaže.

Madok je bio, bez sumnje, vrlo otresiti momak, inače mu ne bi pošlo za rukom, da se domogne ovog mesta. A, već je bio dosta dugo vremena tu. Bilo je isključeno, da je on sam sebe postavio u ovu stolicu ovde. Vels Fargo upravljao je svim stanicama još od Santa Fea, i u jednom prilično velikom gradu, kao što je Tombston, bilo je nemoguće da čovek sam sebe postavi.

Ko ga je, dakle, doveo na posao? Ne sedi li, možda, gore kod Vels Farga, neko ko je Madoka dovukao na ovu poziciju?

Na sve ovo trebalo je dobiti odgovor! Behu to mračne misli, koje su pratile maršala na njegovom putu u kancelariju.

Kada je prošao pored Kristal palasa, čuo je prodoran glas Džoni Ringa:

— Momci, dočekaćemo u Tombstonu Novu godinu. Proslavićemo dobro, jer smo to zaslužili...

Sa izrazom gađenja maršal nastavi svoj put.

Kada je došao u šerifovu kancelariju, Luk Šort je baš ušao kroz vrata iz dvorišta.

— Interesuje me kada će Ringova banda da ode. Ukoliko banda bude do sutra ujutru u gradu, ja ću joj pomoći da se izgubi.

— Ringo ima nameru da se ovde, sa svojim ljudima, oprostí od stare godine.

Serif se okrete.

— Šta ste to rekli, maršale?

— To sam maločas čuo u prolazu. Rekao je to svojim ljudima.

U jednom pokretu Teksašanin se našao pored maršala.

— To ne može biti istina! Misli li ovaj nitkov, možda, da čitavo vreme do Nove godine ostane ovde?

— Kako izgleda, da.

— To uopšte ne dolazi u obzir. Odmah idem tamo.

— Čekajte, Luk! Trenutno ne možemo da pravišno nikakvu gužvu.

Tada ga maršal obavesti o svemu što je video.

— Madok? — Luk gurnu svoj šešir sa čela, počevši se po bradi. — To bi zaista bilo iznenađenje. Nikada mi se taj druškan nije dopadao. Ali to, da se on iza čitave ove priče krije, prosto ne mogu da verujem.

— Međutim, izgleda da je sasvim tako, Luk. Zbog toga moramo da izbegavamo što više drugih gužvi, kako bismo bili u stanju da ovu stvar držimo oštro na oku. Ukoliko Madok stoji iza toga, to nam nalaže da budemo krajnje oprezní. Momak je otresit. Pored toga, treba se bojati da ima jake ljude za sobom.

— Ljude za sobom? Na koga mislite?

Maršal podiže ramena.

U tom trenutku ušao je Dok Hildej. Čuo je poslednje reči razgovora.

— To vam mogu ja reći, Luk — dobaci. — On misli na Klantonove.

Teksašanin skide šešir i provuče rukom kroz gustu, crnu kosu.

— Na Ajka? Ali... ne, to ne može biti! Nije moguće da se on krije iza čitave ove priče.

Vajat mu uputi jedan brzi pogled sa strane.

— Vi to znate?

Džin podiže svoja snažna ramena, a zatim ih polako spusti.

— Naravno ne. Kod tog čovek nikad se ne zna nešto...

Div je morao prilično da se savlađuje da Ringa i njegovu bandu ne otera iz grada.

Kada je trojicu od njih sreo kasno popodne pred Vebsterovim pansionom, stao je, posmatrajući ih kako se vuku prema svojim konjima.

Ali ne reče ništa, već ode dalje do Hamersona, kod koga je naručio novu potkovu za svog ždrepcu.

Baš kada je ušao u potkivačnicu, izlete pored njega neki mladić. Luk Šort se pravio da ga nije primetio. Ali, u njemu poraste zla slutnja.

Pokret koji je mladić tom prilikom napravio podseti ga na način koji je, dan ranije, već neki momak učinio. To, u stvari, beše mladić, koji je došao u kancelariju i saopštio mu da gori Džeksonovo ranč.

Luk je poznavao starog Hamersona već godinama i sa njim se skoro prijateljio. Povremeno je stari dolazio kod njega uveče u kancelariju, da odigraju partiju pokera, ukoliko je zato bilo vremena.

Luk se naže iznad nakovnja, na kojem je stari nešto radio sa turpijom i upita ga:

— Imate novog pomoćnika?

— Ne. Otkud vam to pade na pamet?

— Ah, samo sam onako mislio.

Kovač se nasmjeja tiho u sebi, a zatim reče:

— Od pre četrnaest dana kod mene se nalazi sin moje sestre. Jedan nevaljalac, kažem vam. Treba da uči za kovača. Ali on to neće nikada naučiti. Postaće pre kockar, ili tako nešto. Ali kovač nikada.

Luk ga takođe tiho upita:

— Da li vam uopšte pomaže?

— Koješta! Ne vidim ga skoro preko celog dana, a noću skita po gradu.

— Gde je preko dana?

— Ne znam. Ili je gore u svojoj sobi, gde spava, ili kod nekog od svojih mnogobrojnih prijatelja.

— A sada se krije negde u dvorištu?

— Ne znam ni to. Zbog njega se više ne brinem. Pisaću svojoj sestri da ga odvede ponovo kući.

— Odakle je?

— Mislim iz Nogalesa.

Uši Teksašanina postadoše odjednom ogromne. Iz Nogalesa! Kao alarmni signal odjekivalo je ovo ime u njegovom mozgu.

On se tada okrete i poče tobož da traži u nizu potkovica jednu za sebe. Dođe tako lagano napred, skoro do vrata od dvorišta. Iznenada pritisnu snažno vrata, a napolju se začu jedan krik.

U dva skoka bio je Teksašanin u dvorištu, ugledavši pred sobom mladića.

— No, mali, gde gori ovoga puta?

Momak saže glavu i pogleda ukopano u zemlju.

Luk ga zgrabi za okovratnik i jednim potezom ga privuče k sebi.

— Ko ti je naredio?

Metalno tvrd šerifov glas odjekivao je u mladićevim ušima.

Pocrvene kao krv, a zatim postade siv kao pepeo, kada mu Luk Šort munjevitim pokretom izvuče deringer iz džepa.

— Zbog čega vučeš sa sobom tu igračku? Koliko ti je godina?

Mladić je ćutao.

Tada se kovač pojavi na vratima.

— Šta je to, šerife?

— Vaš lepi nećak bio je juče kod mene i ispričao mi da Džeksonov ranč gori. To je uradio na tako prefinjen način, kao neki prepreden stari bandit. U najbržem galopu je dojurio, skočio sa konja, sjurio se u kancelariju, zaurlavši da je na Džeksonovom ranču izbio požar i da ga je rančer poslao po mene. Zatim je odmah nestao, skočio preko verande na konja i pre nego što sam izašao na ulicu, odmaglio. Ja, idiot, naravno, odjahao sam tamo. Hoću reći, ne sasvim, dok mi „sijalica nije upalila”. U svakom slučaju, ono što je hteo da postigne, postigao je: odmah me iz grada.

Momak podiže glavu.

— Ne, to nisam hteo, šerife.

— Ne govori, inače ćeš dobiti šamar — progundā kovač. — Pusti šerifa, da kaže!

— Nemam sa tim ništa, ujače Mat. Znam šta šerif sada misli. Radi se oko pucnjave u gradu. Međutim, o tome nisam ništa znao

— Ti imaš da ćutiš! — zafrekta kovač.

— Slušaj me dobro, mladiću! — nastavi Luk Šort. — Izvukao si me iz grada, jer su tvoji prijatelji hteli

da oslobode svoje drugove iz zatvora. Međutim, toliko lud ujka Šort, nije bio. Sve sam zatvorio i zabravio. A od pre kratkog vremena, iza vratiju od debele daske, nalaze se još jedna teška vrata sa rešetkama, koja sam dao da se naprave. Potpuno je nemoguće bilo kome da nepri-mećen, oslobodi nekog iz zatvora, ukoliko to ja ne želim. I dok sam bio odsutan, neko je bio u kancelariji, to sam dobro primetio. Vrata nisu više bila zaključana. Neko je, dakle, morao da ima ključ. A na vratima od debele daske neko je pokušao sa krivim nožem da obije bravu. Ali uzaludno. Bilo bi to, na svaki način, bez koristi, jer su vrata sa rešetkama, sprečavala svaki dalji put.

— Ne znam ništa o svemu tome, mister Šort.

— Ko te je poslao kod mene?

— Niko.

Teksašanin spusti glas i reče poluglasno:

— Lažeš, mladiću.

Momak je gledao u zemlju.

— Ali, zaista, ni...

Tada pristupi kovač. Opali mu takav šamar, da se mladić zatetura.

Luk ga zadrža.

— Govori konačno!

— Ne mogu da kažem. Ubiće me!

— Ko će te ubiti?

— To... to baš ne smem da kažem.

— Imaš da govoriš! — odbrusi kovač svom nećaku. — Inače ću ti razbiti lobanju. Ukoliko mi napraviš bilo kakvu svinjariju, mladiću, videćeš šta će biti!

Stari Hamerson uživao je dobar glas u Tombstonu, a nije bila sitnica ovde sačuvati dobar glas.

— Ukoliko si naše ime zaprljao, klipane, polomiću ti sve kosti. Govori konačno!

Ali, mladić je zadrto ćutao.

Kovač ga zgrabi za ramena i protrese divlje tamo-amo. — Govori!

Mladić je i dalje ćutao.

Pljus, pljus, leteli su šarami starog po mladićevom licu.

Prozor na kuhinji se otvori i kovačeva žena povika:

— Ali, za ime božije, čoveče, šta to radiš?

— Budi mirna i zatvori prozor! — odbrusi kovač svojoj ženi.

Uplašena, žena zatvori prozor i povuče se u kuhinju.

Luk Šort se naže prema mladiću i pogleda ga prodorno, upitavši ga:

— Ko ti preti?

— Ne mogu da kažem. Ubiće me! Znam tačno da će me ubiti. Oni su već...

— Šta su oni?

— Ne mogu da kažem.

Kovač je hteo mladića još da bije. Ali Teksašanin ga zadrži.

— Pustite, nema nikakvog smisla. I sam znam dosta. Ali, žao mi je, mister Hamerson, što moram da ga povedem sa sobom.

Kovač se pomeri za jedan korak i pogleda smeteno svog poker prijatelja.

— Ne, šerife, to mi nemojte učiniti.

— Ali, molim Vas, Hamersone, ne mogu da rizikujem da ga pustim da i dalje luta okolo. Oni sada zna da

smo mi upozoreni, pa će odmah ostale da obavesti.

— Neće smeti da se usudi. — Kovač zgrabi momka za zglobov od ruke i odvuče prema vratima. — Sada imaš da otvoriš gubicu, Fred.

Rekao je to tako preteći, da mladić počeo da kuka.

— Ubiće me, ujače. Ubiće me, kao što su i Hilgasa ubili.

— Hilgas! — povika Teksašanin. — Šta znaš o njemu?

— I on je pripadao nama.

Luk zazvižda kroz zube.

— Abe Hilgas, smrt i vrag! Pre devet dana pronađen je mrtav pored minerskih kućica. Znači, pripadao je njima. Ko ga je ubio? Fred, moraš mi odmah reći ko ga je ubio!

— Ne mogu Vam reći, šerife. Ljudi će me takođe ubiti.

— U redu, moram da dovedem maršala.

— Za ime božje — prostenja kovač. — Ukoliko Vajat Erp stigne, onda je sve gotovo! Razbiće sve svojom gvozdenom pesnicom.

— Nemam drugog izbora, Hamerson. Moram da završim stvar. A momak ide sa mnom.

Luk zgrabi klipana i povuče ga kroz radionicu. Pre nego što su stigli na ulicu, zastade i okrete se. Pozadi na vratima stajao je kovač oborene glave. Jecanje potrese njegovu telo.

Grubi džin iz Teksasa oseti odjednom sažaljenje prema starom prijatelju.

— U redu, Hamerson. Ostavljam ga pod vašim nadzorom, ali vas molim da ga ne puštate sa očiju, dok ne dođem sa maršalom.

Kovač uputi šerifu zahvalan pogled.

— U redu, Luk. Možete se na mene osloniti.

Nešto posle četvrt sata kasnije udoše Vajat Erp i Teksašanin u kovačnicu. Maršal stade na vratima i baci pogled u praznu prostoriju.

Pogleda Teksašanina.

— Mora da su u kući — primeti Luk Šort, mada se odjednom oseti nelagodno.

Vajat, koji je išao prvi, stajao je na vratima dvorišta.

Odmah pored vrata, gde je maločas vođen razgovor, ležao je stari Hamerson. Pored njega nalazilo se četvrtasto parče gvožđa. Iz rane na čelu tekla je krv.

Teksašanin pogleda ukočeno u starog i besno opsova.

— Tako? Sada ću te potražiti!

Okrete se i odjuri. Maršal uspravi starog i unese ga u kuću.

Žena, koju su maločas oterali sa prozora, otišla je od kuće da nešto kupi. Naiđe u trenutku kada je Vajat Erp unosio kovača u kuću.

— Za ime božije, Džoe! — kriкну. — Šta se dogodilo?

— Gde je mladić? — upita maršal.

— Ne znam — kukala je žena. — Šta je sa mojim mužem? Za ime božije, ko ga je tako udesio?

— Mladić — pređe hladno preko maršalovih usana.

Žena se sruši pored stola i sigurno bi pala na pod, da je maršal nije prihvatio.

Dođe brzo k sebi, boreći se sa dahom.

— Oh, to je strašno! Umreće mi Džoe!

— A ne, neće umreti, misis Hamerson! To je teška povreda, ali brzo će proći. Moramo nešto preduzeti da pronađemo momka.

— Ne znam kud se muva. Verovatno da je opet gore u baru Džoni Milera...

U baru Džoni Milera!

Nekoliko minuta kasnije uđe maršal u krčmu.

Iza visokog šanka, ispred koga je stajalo desetak ljudi, sedeo je, kao na prestolu, crvenokosi čovek, sa obojenim brkovima, i namazanim obrvama. Lice mu je imalo ružičastu boju, a zelenkaste oči pristajale su uz to.

Točilac pogleda podozrivo u maršala.

— Vajat Erp! Kakva čast. Šta vas je dovelo u moju kolibu, maršale?

Vajat se raspita za mladića.

Barmen zatrese glavom.

— Deci ne služimo alkohol.

— To vam ne bih ni savetovao.

— Vajat se pomeri, kao da će da krene. Ali, munjevito se opet okrenu prema barmenu, ugledavši na njegovom licu podrugljiv osmeh.

Vajat se vrati do šanka. Dva čoveka, koja su tu stajala, skloniše se u stranu.

Maršal se naže preko šanka i pogleda barmena, koji isto tako ustuknu.

— Slušaj, mladiću! Ukoliko ti uobražavaš da možeš da mi podvališ, onda se varaš. Gde je momak?

Točilac je drhtao celim telom. Zubi su mu cvokotali.

— U redu. Ja sam mu odmah rekao da ovde ne može da se sakrije. Kako su to samo glupi mangupil

Otvori vrata od hodnika.

— Hajde, izlazi! Maršal je ovde i hoće da te vidi!

Naglo upade u hodnik.

— Pa gde je klippan?

Vajat otrča do dvorišnih vrata, gurnu ih i ugleda samo, kako se vrata prema Paralelnoj ulici zalupiše.

Momak je imao peh. Snalazio se u gradu znatno slabije od maršala. Vajat preskoči susedni zid, dođe u Brinklejevo dvorište, a, odatle u Bingamovo dvorište. Kad izlete na kapiju, skoro da se sudari sa mladićem.

Vajat ga zgrabi za ruku i odvuče u dvorište.

— Tako, mladiću, sad si tu.

Momak se tresao, teško dišući:

— Ne... nisam hteo, maršale.

— Nisi hteo, ali si učinio!

— Nisam hteo da ga udarim...

Nisam hteo da ga ubijem... Ali, on nije hteo da me pusti! Preklinjao sam ga. Rekao sam: ujače, me-lim te, imaj milosti. Ako maršal dođe, gotovo je. Saznaće, da sam sa mister Mad... — On prekide, gledajući ukočeno u maršala.

Vajat ga zgrabi za oba ramena i privuče k sebi.

— Izgovori ime. Hteo si da govoriš o mister Madoku, zar ne?

Odsečan maršalov glas gopre mladiću do srži.

— Da, da — dahtao je. — Hteo sam. Ali nisam učinio...

— Ali, učinio si. Pored toga, nije bilo ni potrebno. Znao sam. Hajde!

Fredi dospe u zatvor.

Vajat ga nije čestito ni zatvorio u ćeliju, kad Teksašanin baru trampavim koracima.

— Šta je? Već ga imate? Grom i

pakao! Nemoguće da vam je pošlo za rukom. Gde ste ga šćepali?

— Bio je u baru kod Džoni Mile-
ra. Uhvatio sam ga u Bingamo-
vom dvorištu.

— Sreća da imamo dovoljno će-
lija!

Kovačeva povreda nije se pokaza-
la tako opasnom. Ali Vajat ostavi
dečaka da veruje da ga je ubio.

Fredi je proveo možda jedan sat
u svojoj ćeliji, kada ga šerif pozva
u svoju kancelariju.

Maršal je sedeo iza pisaćeg sto-
la, a Dok Holidej, koji je prilepio
flaster na kraj čela, iza maršala.

Maršal podiže pogled, kad je de-
čak bio uveden.

— Fred, imaš li još nešto da ka-
žeš?

I onako blede lice mladića sada
izgubi svu boju. Bilo mu je sasvim
zlo.

Morao je da se osloni na naslon
od stolice.

— Mister Erp... ja... — Zatre-
se glavom. — Ne, nemam ništa vi-
še da kažem, mister Erp. Ja sam
ubica, sasvim bedni, prijavio ubica!

Poslednje reči uzviknuo je pla-
ćući, a tada glavu stavi među ruke
i naže se preko stolice.

Maršal je mirno čekao. Kad je
momak učutao, reče tiho:

— Dakle, mister Madok ti je dao
nalog da šerifa odvedeš na Džekso-
nov ranč?

Mladić samo klimnu glavom.

— Od kada radiš za Madoka?

— Tek od prekjuče.

— Kako si došao do njega?

— Preko... ja sam ga...

— ... u Milerovom baru — po-
može mu maršal.

— Da, u Milerovom baru upoz-
nao sam jednog mladića, nekadaš-
njeg kauboja, koji se zvao...

— Njegovo ime?

— Ne znam kako se zove. Zvali
su ga Ed.

— I on te je doveo do Madoka?

— O ne, doveo me je do...

— ... Džimi Flanagan.

— Pa vi sve znate, maršale!
Zbog čega me onda pitate?

— Odgovaraj na moja pitanja.
Doveo te, dakle, do Džimi Flanga-
na. I dalje?

— Dalje, ništa. Sastali smo se...

— Gde ste se sastali?

— Sastali smo se kod... Uveče
smo čekali u dvorištu stanice Vels
Fargo. Tu smo stajali svi u štali.

— Ko: mi svi?

— Momci, koje ste juče pohvata-
li.

— Poznaješ li ih sve?

— Ne, naravno ne. Ali, kada je
juče pošlo naopako, naredio mi je
mister Madok da treba šerifa da po-
šaljem do Džeksonovog ranča. Ob-
jasnio mi je tačno, kako to treba da
uradim.

— Dobro je. Molim vas vratite
ga, Luk.

Teksašanin potvrdi glavom i zgra-
bi momka za rame, kao nekog ško-
larca.

Na vratima od debele daske Fred
zastade i polako se okrenu. Promu-
klo pređe preko njegovih usana:

— Koliko još dugo, maršale?

— Na šta misliš?

— Mislim, kada ću biti obešen?

— Verujem da se to neće nikada
dogoditi, Fred.

Ne verujući, mladić otvori širom
oč.

— Kako to mislite? Verujete da će me vešala mimoići? Mada sam... mog ujaka...

— Nisi ubio svog ujaka, Fred. Međutim, bićeš kažnjen i to ne malo. Šerife, vodite ga!

Luk Šort ga izvede napolje u ćeliju.

Kad se Teksašanin vrati, protrlja ruke.

— Ocenjujem da smo prešli tri milje.

— Nije sasvim sigurno — odgovori maršal, dok je iz svoje nove kutije za cigare vadio dobru božićnu cigaru, pripalivši je.

Odjednom nabra obrve i pogleda u Doka Holideja.

— Neka sam proklet, ja prostak! Nijednom nisam pomislio na mis Kešmen.

— To sam ja uradio umesto vas — odgovori kockar i izvadi tabakeru, koju je dobio na poklon. — Sem toga, svi troje ćemo čekati preko u Grand hotelu — dodade, dok je pripaljivao dugu rusku cigaretu.

Maršal ga pogleda začuđeno. Bilo mu je poznato da kockar nije voleo bilo kakvo društvo.

— Moja sestra — objasni Dok Holidej, izvinjavajući se.

Maršal odahnu.

— Već sam pomislio da nas je mis Higin pozvala.

— I jeste!

Bio je to Luk Šort, koji upade, zakopčavajući svoj uprtač, kao da nije bio dobro pričvršćen.

Obojica ga pogledaše začuđeno.

— Kada je to bilo? — upita kockar.

— Pa, dobro, bila je ovde za Badnje veče i pozvala nas. Ali, vi niste

bili tu. I to je bio za mene dobar izgovor. Rekao sam joj da ćemo doći kasnije, kada se vi vratite.

— I? — želeo je maršal da zna.

— Onda sam joj rekao: kada se vi vratite, odmah ćemo doći — i, dakle, sada ste tu.

Oba momka se pogledaše. Dok Holidej se počea, nelagodno, srednjim prstom desne ruke iza okovratnika.

— On je primio poziv umesto nas, Vajat. Tamo ne možemo stići.

Maršalu odjednom cigara postade gorka.

— Mislim da smo pozvani kod vaše sestre? Ne možemo, ipak, da igramo na dve svadbe.

Holidej zažmuri na levo oko i pogleda kroz nacrtanu zvezdu na prozorskom oknu na ulicu.

— Videćemo, ukoliko stignemo... Pored toga, sad imamo puno drugih briga.

— To je tačno — primeti Teksašanin odahnuvši, jer beše srećan da je poziv konačno rešen.

Vajat Erp je od pre izvesnog vremena saznao, preko Dok Halideja, da je lepá vlasnica Ruske kuće, zaljubljena u njega. Ona mu se takođe dopadala, ali i on sam bio je zaljubljen u lepu i malo ekstravagantnu sopstvenicu saluna u baru u Santa Fe.

Dok Holidej je duže vremena živio sa simpatičnom Ketí Fišer, ali se nije vezao sa njom.

Luk Šort je imao u svakom gradu po jednu prijateljicu. Ovde u Tombstonu bila je to kći nekog vrtlara iz Fremontove ulice, gore u blizini But Hila. O ovoj stvari oba prijatelja nisu znala još ništa. Izgledalo je bar tako.

Dok Holidej izvadi cigaretu iz usta i otrese pepeo.

— Pa, Vajate, onda ćemo morati večeras sami da idemo.

— Sami? — primeti maršal. — Kako to? Luk ide sa nama. Pa i on je pozvan, u svakom slučaju, od strane mis Higin.

— I od moje sestre takođe — odgovori kockar, ironičnim tonom, koga maršal preču. — Ali, neće moći da se izvuče.

Teksašanin nabra guste obrve.

— Hej, kuda to „juri čamac“?

— Verovatno na zapad, preko Fremontove ulice — reče čovek iz Džordžije, stavivši cigaretu opet u usta.

— Ne razumem — promumla džin.

— Ne? Pa, mogu da prihvatim da okolina groblja ne prija svakome. Ali, ima mnogo lepših mesta. Na primer, to je cvečara, u kojoj devojka, lepa kao slika, po imenu Leti, prodaje bukete cveća, cvetice u saksijama i tome slično.

Dugi Teks, koga inače nije bilo lako izvesti iz takta, odjednom pocrvene kao krv.

Holidej zažmuri opet na levo oko, gledajući namerno pored njega.

— Da, shvatam da ste tamo pozvani, Luk. To su tako pristojni ljudi. I mogu sasvim dobro da vas zamislim kao cvečara.

Maršal je postepeno shvatio i sada se jedva uzdržavao da se ne nasmeje.

Džin napravi dva snažna koraka prema vratima.

— Ah, sve je to glupost! Mala-Le-

ti, pa, ona je vrlo lepa i ona... ali ne znam uopšte, da li želi da zna nešto o meni.

— I vi ne znate, iako ste skoro svako veče tamo, šta treba da radite?

Morao je sada i Teksašanin da se nasmeje.

— Želeo bih samo da znam, Dok, kako ste to saznali?

— Smejaćete se, Luk. Nisam se uopšte mučio oko toga. Sasvim jednostavno mi je ispričano.

— Ko vam je ispričao?

Dok Holidej uvuče duboko vazduh u pluća.

— Žao mi je što moram tako nešto sramno da kažem, ali to mi je sve ispričala moja draga sestra.

— Šta? Džudi?

— Da, ona.

— I odakle to ona sve zna?

— Verujem od Neli Kešmen.

— Prokleti tračevi — promumla džin i izađe napolje.

*
*
*

Oko osam sati našli su se u lepoj hotelskoj sobi Džudi Holidej. Devojka je postavila nekoliko sveća i ljudi su seli za sto.

Vajat gurnu kockara.

— Verujem da je vreme, Dok.

— Šta?

— Da javite mis Higin.

Kockar dovede svoju kravatu u red, ugasi cigaretu u pepeljaru od kalaja i podiže se.

Kada je izašao napolje, Teksašanin, koji se u svom crnom odelu

osećao, po sopstvenim rečima, kao bivo u fraku se iskezi.

— Ne bih voleo da sam u nje-govoj koži.

— Ne potcenjujte ga — odgovori čovek iz Misurija. — Dok je kao jegulja.

Međutim, baš kao jegulja kockar ipak nije bio. Znao je kako stoji stvar sa igračicom. Na kraju, ona mu je više puta neskriveno dokazala svoju naklonost. Kada je zakucacao na vrata, nije mu bilo baš prijatno pri duši.

Prošlo je nekoliko trenutaka, dok se vrata nisu otvorila.

Laura Higinis stojala je pred njim zbunjeno.

— Dok, vi?

— Da. Izvinite, mis Higinis, što smetam, ali, želeo sam da vas upitam da li bi ste želeli da nam se pridružite.

— Kod nas? Kod koga?

— Pa, ima nas preko četvoro.

— Ko je sve tamo?

— Maršal, šerif, Džudi i ja.

Džudi! Kao olovo, pogodi ime, osetljivoj, ženi dušu.

Ona zatrese glavom.

— Ne, Dak, hvala mnogo, to je vrlo ljubazno. Ali...

Zatim, ne mogavši da se uzdrži, reče:

— Pored toga, rekla sam šerifu, da sam htela da vas pozovem večeras?

— Da, da, to mi je rekao, ali Džudi nas je već bila pozvala.

— Džudi — ote joj se. — Molim, tada idite kod Džudi.

— Ali, mis Higinis, molim vas, šta kažem svojoj sestri?

— Vašoj sestri?

— Da, Džudi je moja sestra. Zar to niste znali?

Igračici kao da je spao vodenički kamen sa srca. Ispruži ruke prema zbunjenom čoveku i poljubi ga u obraz. Dok Holidej stojao je kao ukopan, osetivši njen parfem.

— Odmah dolazim — reče. — Hoćete li jedan trenutak da sačekate?

— Da, naravno.

Nekoliko minuta kasnije udoše zajedno u sobu, u kojoj su ostali sedeli. Već sa vrata primeti Dok Holidej da Vajat nije bio više na svom mestu.

Pogleda u Teksašanina, šapnuvši mu:

— Gde je maršal?

Teksašanin odmahnu rukom.

— Ah, to je da čovek zaplače. Stari Priger bio je ovde. Neko je podmetnuo požar u zgradi suda.

— Šta?

— Da, ali mi treba da ostanemo ovde, rekao je maršal.

Holidej zatrese glavom. Ostavi žene jednu pored druge, uze svoj šešir i ode.

Džudi i Laura Higinis gledale su zbunjeno za njim.

— Kuda ide? — htela je Džudi da zna.

— To vam ja mogu reći — odgovori kockarka i namesti se pored Džudi za stolom. — Maršal je morao da ide, a onda nema više ostanja i za njega.

Džudi je čula sa kakvom gorčinom u glasu je žena to rekla. Odjednom shvati šta se dešavalo sa Laurom Higinis: bila je zaljubljena u Džona Henri Holideja.

Teksašanin je zbunjeno zakopčavao svoje bele, ojačane manžetne. Do đavola! Bar je Dok, mogao da ostane!

— Zar se ne osećate dobro pored nas, mister Šort? — upita Laura Higinis sa ironičnim smeškom.

Teksašanin bi najradije sebe prokleo.

— Naprotiv, naprotiv, hvala mnogo.

— Želite li, možda, šolju kafe ili likera?

On bi najradije popio čašu viskija. Međutim, toga ovde nije bilo.

Džudi ga posluži crvenim likerom. Kad je džin uzeo svojim šapama malenu čašicu, Džudi mu se nasmeja.

— Nadam se, da vam se bar malo kod nas dopada.

— Da, i ja se nadam — dodade igračica uz to.

Pošto su i dve šlifovane čašice bile napunjene od dama oni nazdraviše jedan drugom.

Tek što je Teksašanin primeo čaču ustima, kad se na ulici začu pucanj.

Luk odmah ostavi čašu, gurnu svoju stolicu sa treskom unazad i otrča do prozora.

Na zaprepašćenje žena izvuče ispod crnog kaputa revolver i otvori vatru.

Pucnji su odjekivali prostorijom kao odsečni udarci biča. Ženama zaglunuše uši.

— Do vraga! — zagrme džin. Zatim se okrete i ugleda uplašena lica žena.

— Izvinite, dame! Nije moglo da se izbegne! Ujka Luk će se odmah vratiti.

On beše već podigao prozor još više i iskoči napolje na verandu.

Džudi i Laura potrčaše odmah za njim, ali mogle su još samo da vide kako div, kao neka lopta od perja, skoči na ulicu u sred jedne grupe ljudi.

Ulica beše svetlo osvetljena od lampe ispred hotelskog ulaza, kao i mnogobrojnih šarenih svetiljki, koje su dolazile od prozora Kristal palasa.

U sred meteža stojao je maršal, kao neka stena u moru. A, oko njega pet, šest, sedam ljudi: Ringovi ljudi!

Ljudi, koji dotrčaše iz Treće ulice, zadržali se samo za kratko, zbog strahovite pucnjave, kojom ih beše Teksašanin dočekao, dospevši tako do krkljanca, gde se vodila borba.

U sred te gužve beše se našao gorostas. Ljudi povikaše i razbežaše sa kao deca.

Džudi ugleda odjednom, na svoj užas, u toj gužvi, bele grudi svog brata, kako svetle.

Međutim, Džordžijanac je držao svoj revolver u ruci i znao je izvršno sa njim da barata. Trojica od ljudi, koji su pokušali da se bore, počišće se odatle.

Najveći broj njihovih protivnika je pobegao odatle, a nekolicina od njih su ležali ili čučali na zemlji.

Dok Holidej pogleda prema gorostasu.

— Hej — reče maršalu. — Mora da je drvo palo s neba!

Vajat se nasmeja.

— Došao je u pravom trenutku.

— Šta se, u stvari, dogodilo? — hteo je Luk da zna.

— Gore u zgradi suda neko je podmetnuo vatru. Mogli smo da ugasimo. I kada sam se vraćao, bio sam, preko, od strane Orijental saluna, napadnut.

Dok Holidej, koji se u to vreme beše nalazio gore na verandi, kako bi pokrivao leđa maršalu, našao se, naravno, odmah tu sa revolverom, kad ugleda jednog čoveka preko ulice, kako je visoko podigao pušku, kako bi opalio prema maršalu. Bio je to pucanj, koga je Luk Šort čuo gore u hotelu.

Gužva beše raščišćena. Četiri momka bila su dovedena u zatvor. Svi su pripadali ljudima, koji su došli sa Ringom.

— A, drugi? — hteo je Teksašanin da zna. — Da li ste nekog od njih prepoznali?

Maršal slegne ramenima.

— Pretpostavljam da su bili Madokovi ljudi.

— Pesma Vels Farga — reče Džordžijanac, zapalivši cigaretu.

Kad su došli u kancelariju, Vajat opazi da čovek iz Džordžije ima jednu ogrebotinu od leve strane usta do jabučice na obrazu.

— Dok, vi ste povređeni!

Holidej izvadi svoju cvetnobelu maramicu iz džepa na reveru svog elegantnog crnog odela i dotaknu ovlaš ranu.

— Ništa zlo. Samo je šteta, što je lepa svečanost prekinuta.

— Da, zaista šteta — dobaci Teksašanin, pretvarajući se.

— Ja i tako nisam računao na neko dugo slavlje — primeti maršal. — Samo je, šteta za moje dobro odelo. Imam ga tek četiri godine.

Levi rever je bio tako pocepan, pa nije bilo sigurno da se može zakrpiti.

Dok Holidej primeti utešno:

— Ako dođem opet jednom u Sent Luis, poručiću vam jedno odelo. Žalosno je, da vam odeća mora uvek da traje deset godina...

Tri čoveka nisu ni pomišljala da nastave sa malim slavljem.

U tom trenutku čuli su žurne korake na verandi i glas neke žene, koja je vikala:

— U pomoć!

Maršal se stvori odmah kod vrata i iskoči napolje.

Ugleda ženu kako dolazi. Pratio je neki čovek.

Maršal propusti ženu, a zadrža muškarca.

Bio je to neki pijani kauboj sa okolnih rančeva. Skitnica, sa kojim je maršal imao češće posla.

— Stop, Lari, kuda?

— Pustite me da prođem! Ah, to ste vi, maršale? Da... tako je to. Svadao sam se sa njom.

— Sa kim?

— Sa Rozi Džindžer.

Dakle, žena, koju je pratio, bila je vlasnica saluna, Rozi Džindžer.

Vajat zgrabi za ruku i odvuče, u kancelariju.

Teško dišući, Rozi Džindžer se beše oslonila pored Dok Holideja na pisaći sto. Nije bila u stanju da izgovori ni jednu reč.

Holidej joj doturi stolicu.

— Sedite prvo, mis Džindžer.

— Maršale — stenjala je žena. — U mojoj krčmi je pravi pakao! Sve polomiše. A toliko sam molila mister Mek Loverija da se pobrine za red...

— Trenutak samo — prekide je maršal. — Ne razumem ni jednu reč. Niste li vi pomenuli Mek Loverija?

— Da, on je došao oko šest sati sa jednim tucetom ljudi...

— Da li je još tamo?

— Ne znam da li je još tamo. Ali, ljudi su još tu. Rekli su, da žele da oslobode Lazaro Kapučina.

Maršal steže usnice i pomeri revolver.

— Dobro. Ali šta ćemo sa vama?

Dok Holidej uze ženu pod ruku i reče:

— To ćemo da rešimo. Ve ćete sada poći sa mnom do moje sestre, preko u hotel. Gore je mala svečanost. Njima je i tako potrebna treća osoba...

Deset minuta kasnije nađoše se pred barom Roze Džindžer Vajat Erp, Dok Holidej i Luk Šort.

Dok Holidej bio je preko na verandi kod Flanagana, Luk Šort od-

mah pored zida krčme, a maršal je stao na sred ulice.

Sva trojica gledala su zabezeknuto u kuću.

U krčmi bila je grobna tišina.

Maršal ode do vrata i otvori ih.

Pored šanka bio je oslonjen jedan jedini čovek. Čovek iz Misurija gledao je, kao opčinjen, u njegova leđa.

Bio je visok, vitak, dobro razvijen, širokih ramena i uskih bokova. Nosio je crno odelo i crni šešir sa širokim obodom. Košulja mu je bila bela i čista.

Sada se okrete i osloni laktovima na šank. Na njegovom fino oblikovanom, skoro odviše lepom licu, lebdeo je ciničan osmeh. Podiže svoje tanke crne brkove, pokazavši bele, lepo izrasle zube.

— Helo, maršale!

Čovek iz Misurija je ćutao, gledajući čoveka. Potrajalo je malo, pre nego što odgovori:

— Helo, mister Mek Loveri!

— Ene de, zvuči tako svečano. Da li se negde nešto dogodilo?

Vajat Erp pogleda po krčmi. Stolovi i stolice ležale su i stajale jedna preko druge. Mnoge stolice bile su razbijene, na mnogim stolovima nedostajale su noge. Slike sa zidova pocepane. Izgledalo je kao posle oluje.

— Očigledno da vam je prijatno u ovakvoj okolini, Kirk?

Nekadašnji kauboj iz doline San Pedro Valeja potvrdi glavom, uze cigaretu iz svoje srebrne doze i gurnu je u ugao usta.

— Da. Zbog čega ne bi bilo. Dolazim ovde često. Istina, nije baš najprijatnija krčma. Ali je vrlo komotno kod Roze Džindžer

— Prijatno?

Vajat baci pogled na razbijeni inventar.

Kirk se opet pakosno nasmeja, pokazujući po krčmi levom rukom, sa navučenim crnim rukavicama.

— Ah, vi mislite na to tu! Pa da, bilo je nekoliko momaka, koji su malo više popili. Može da se dogodi.

Vajat priđe lagano do šanka i stade pred razbojnikom:

— Koji su to momci bili?

Kirk Mek Loveri podiže ramena, pa ih zatim opet lagano spusti.

— Otkud ja znam! Divlji momci, negde iz prerije. Možda neko kaubojsko društvo.

— Niste poznavali ljude?

Kirk zatrese glavom.

— Ne, odkud vam ta pomisao?

— Oni su došli sa vama?

— Ne, bili su već ovde kada sam došao. Pre svega, onda još nisu bili toliko popili. Istina, oko toga se nisam mnogo brinuo, ali, sećam se ipak da su sedeli za stolom i da je jedan od njih držao veliki govor.

— Kakav govor? — upita maršal oštro.

— Žao mi je, ali nisam saslušao. Na kraju, stvar me se ne tiče.

— Tako, ne tiče vas se? Ne tiče vas se, isto tako, što su ti momci ovde sve demolirali i ženu uznemiravali?

— Ženu?

— Žena vam se obratila za pomoć.

— Tačno. Jednog trenutka došla je gore.

— Ah, vi uopšte niste bili dole?

— Ne, samo jedan trenutak. Zatim sam otišao gore. Gore u našu sobu, gde se često sastajem sa prijateljima.

Vajat je poznao prostoriju i znao je, takođe, da se Mek Loveri povremeno sastaje gore sa „prijateljima“.

— Da, bila je gore i rekla mi je da bi trebalo da se pobrinem za mir. Ali, rekao sam joj, da nemam ništa zajedničkog sa njima.

— I?

— Tja, onda je opet sišla dole.

Maršal steže usnice i okrete se.

Tada ga Kirk Mek Loveri uhvati za lakat i zadrži ga.

— Trenutak još, maršale! Šta vi u stvari želite?

Vajat se oslobodi tanke, mrke ručke bivšeg kauboja sa svoje mišice.

— Želim da vidim jednog čoveka koji se predstavlja kao veliki junak, a nema hrabrosti da pomogne jednoj ženi.

Iz maslinastog lica razbojnikovog nestade boje.

— To mi morate još jedanput da kažete, mister Erp — procedi promuklo kroz zube.

— Ne, Kirk, dosta je loše, da bih to još jednom rekao.

Vajat ode brzim koracima na vrata.

Kirk Mek Loveri, koji ga je malo pratio, stade u sred krčme, lupkajući nogom.

Vrata se naglo otvoriše i ogromni Teksašanin pojavi se na njima.

— Imate li kakvih briga, Kirk? — obrecnu se Luk na čoveka iz doline San Pedro.

Kirk izkezi zube, okrete se i vrati prema šanku. Vajat Erp i Dok Holidej stajali su na stepenicama od krčme, kada se Teksašanin vrati.

— Mislim da je najbolje da se vratimo u kancelariju, Luk — reče maršal.

— Da, i ja to mislim — odgovori Teksašanin i krenu odmah.

Obojica krenuše niz ulicu do ugla Vongsovog bara.

Dok holidej reče:

— Bacio bih pogled.

Dođe do krčme i otvori vrata.

Iza teške crvene somotske zavese na vratima nalazila se niska prostorija bara, koji je bio osvetljen velikim brojem malih lampi sa žutim ornamentstaklom. Žuta svetlost davala je prostoriji nešto magičnog u izgledu, nešto strano.

Strano je delovao i poluokrugli šank, koji je Kinez namestio u svom baru.

Pored šanka bilo je toliko gostiju, da...

Holidej baci ispitivački pogled preko punih stolova i odgega do šanka.

Između dvojice nađe malo uzanog prostora, uvuče se sa strane i mahnu barmenu sa bademastim očima.

Kratkovidni čovek prepoznađe kockara tek kada je stao ispred njega. Džordžijancu se učini, kao da je preko njegovog, inače bezbrižnog azijskog lica, prešao strah.

— Dok Holidej! — prosikta krčmar, uhvativši se za vrat.

— Boli vas? — upita kockar podsmušljivo.

Ljigavi krčmar se iskleberi, došavši k sebi.

— Ne, ne, sve je u redu, doktore. Jedan viski?

— Brendi, ako može?

— Ah, da brendi!

Kinez izvadi flašu sa brendijem ispod šanka i nasu je u visini jedne trećine čaše.

Dok Holidej proguta malo, ustanovivši odmah da ga je Kinez posluzio prvoklasnim brendijem. Ispi čašu i baci novac na šank.

Kada se okrete, pogleda u oči jednom čoveku, koji izgleda kao da je tu zalutao.

Bio je visok čovek, širokih ramena, sa mišićavim rukama i razvijenim grudima. Nosio je raskopčanu plavu košulju, koja mu je otkrivala maljeve grudi. Lice mu je bilo crveno i delovalo je prazno. Nije imao više od dvadeset i koju godinu.

Bezbojan šešir zaturio je na potiljak, a okovratnik postavljene jakne visoko podigao. Iz pojasa za oružje virila su mu dva revolvera, a treći kolt zakačio je za kaiš od pantalona, pored više noževa.

Momak je ostavljao ratoboran utisak, kada je, tako do zuba naoružan, stao pored kockara. Isturi donji trbuh, podupre se nogama, pri čemu zakači polčeve za pojas.

Podsećao je tako, sa svojom divljom crvenom kosom i svojim bleđo zelenim očima, više nego iko na svog strica, koji je pre tri godine poginuo u borbi protivu Vajat Erpa: na Viliijama Brosijusa, zvanog Sirli Bil. I ovaj čovek ovde bio je Džems Sirli Bil Brosijus.

Pre izvesnog vremena Vajat Erp ga je uhvatio i posle suđenja osuđen je na više godina kaznenog logora. Bandit mora da je uspeo da pobegne.

Sada je stajao dva koraka pred Dok Holidejem i merio ga svojim vrebajućim pogledom iz koso postavljenih očiju.

— Nije valjda! Da li je to iznenađenje, ili ne? — upita svojim grubim, od viskija promuklim glasom.

Kockar se beše mirno oslonio na šank i posmatrao hladnokrvno odbeglog kažnjenika.

— E, dakle, ako vi to smatrate iznenađenjem, moram da vas razočaram, Sirli Bil. Tako interesantni još niste.

Pobedonosni osmeh pojavi se na razbojnikovom licu. Izgledalo je da će se i zadržati na njegovoj nabornoj bradi.

— Dobro, nije takvo iznenađenje. U redu, ali biće jedno uskoro.

Sirli Bil stavi dva prsta u usta i dva puta oštro zazvižda.

Na to skočiše iz pozadine prostorijske više ljudi i pridoše do šanka. Napraviše preteći polukrug oko čoveka iz Džordžije.

Dok Holidej je gledao po njima. Kakva se sve lica nisu odjednom pred njim pojavila! Prošlost kao da je ponovo oživila.

Čovek, koji je stajao levo od Sirli Bila bio je neverovatno sličan nekadašnjem mangupu Pitu Spensu. A, iza njega stajao je jedan od Flanaganovih. Takođe pobegao!

Desno od Džemsa Sirli Bilâ stajao je dugački Šikus, prijatelj Mek Loverija, u svakom slučaju iz ranijih vremena. Drumski razbojnik i lupč najgore vrste, koji je čak jednom i od strane Džona Behana bio proteran iz grada.

Pored njega stajala su oba Harringtona, Džef i Džoni, mladići, koji su već kao četrnaestogodišnjaci provaljivali u kuće drugih ljudi i zbog toga, od strane roditelja, poslani kod rođaka na Istok. Ali kada su se vratili, priključili su se nekoj bindi, koju je Virdžil Erp pohvatao i zbog toga bili upućeni u vaspitnu ustanovu kod Sent Luisa. Posle nekoliko godina opet su se pojavili i priključili Klantonovima. Tada su bili dovoljno odrasli — i kada ih je Vajat Erp jednom uhvatio dospeli su u kazneni logor. Tamo, gde je dugački Šikus ležao i gde su i oba Flanagan, koji su sada ovde stajala, provodila svoje vreme.

A desno, pored ove dvojice, stajao je Hal Mek Lin, okoreli revolveraš, koji je sa Lesli Bokčinom, prilikom

masakra kod Bizbija, ubio jednu ženu i zbog toga bio osuđen na doživotnu robiju.

— Pa? — upita Sirli Bil, dok je zauzeo svoj uobičajen stav. — Kako vam se dopada moje društvo?

Holidej se saže da bi zapalio cigaretu i lice mu za trenutak obavi gust plavi dim.

— Zaista, vrlo odabrano društvo, koje ste doveli sa sobom.

— Zar ne, vi ga cenite?

Ulazna vrata se naglo otvoriše i u njima se pojavi čovek iz Misurija.

U krčmi zavlada odmah najdublja tišina.

Sirli Bil i njegovi ljudi nelagodno se pogledaše, ne mogavši da objasne sebi nastalu tišinu. Nijedan od njih nije hteo da se okrene.

Dok Holidej je posmatrao podmešljivo lice ljudi sa „koca i kopca”.

— Verujem da danas imamo dobru priliku, maršale! — doviknu svom prijatelju. — Svečano veče, koje smo morali da prekinemo u Grand hotelu, možemo da nastavimo u odabranom društvu. Pogledajte samo ko se sve ovde nalazi!

Maršal! Reč prostruja banditima kroz celo telo. Kao po nemoj komandi, okretoše se svi odjednom.

Zvonak smeh kockara odjeknuo im je u potiljku, kao kiša od razbijenog stakla.

Sirli Bil je došao prvi k sebi. On prasnu u smeh:

— Halo, to ste vi, Erp! Sa vama smo hteli da se kasnije obračunamo.

Ali, pošto ste već tu, onda ćemo brzo biti gotovi! Dobro da ste stigli!

Vajat Erp je posmatrao mirno zločinca.

Bilo je jasno da sada mora da ispolji najveću moguću pažnju.

Nije bila dečija igra uhvatiti se u koštac sa ovakvim društvom. Ljudi kao Harington, Šikusi, Flanaganovi, prepredeni Mek Lin i, da se ne zaboravi, Džems Sirli Bil, bili su više nego opasni. Retko je koja banda zločinaca, kao ova, bila tako rafinirana i povezana.

— Čuti — reče Džems Sirli Bil i pogleda prema svojim drugovima. — Šta velite na to? On čuti! Ne govori ništa!

Maršal se ni sada ne pomeri.

Dugački Šikus zakrešte:

— Verovatno da je izgubio moć govora!

— Da, sasvim sigurno. Pored tlikih baraba, mora da je nekom zapušeno grlo — podrugljivo reče kockar.

Sirli Bil se okrete i steže pesnice.

— Kažete li još jednu reč, Dok Holidej, bićete mrtvi!

Plamena ljutina videla se na banditovom licu. Desna slepoočnica udarala mu je kao čekić.

Međutim, čovek, koji je stajao prekoputa njega, bio je jači od njega, kako u pogledu volje, tako i u mogućnosti reagovanja, da ne govorimo o duhu.

Holidej se odmače od šanka. Sto-

ĵao je sada udaljen samo još jardu od bandita. Ledeno plave kockareve oči opasno su blistale. Ruke su mu mirno visile pored teških revolvera, marke frontijer, sa drškama od slonove kosti.

Dok Holidej je tačno znao da je sada sve zavisilo od brzine. Svaka žilica na njegovom telu bila je napregnuta.

Sirli Bil je isturio glavu, kao bik spreman za napad.

Džordžijanac obrusi odjednom:

— Barabe, rekao sam, Sirli Bile Brosijus! — Njegove su reči odjekivale kao gvožđe, koje je udaralo jedno o drugo. — Reći su vam još nešto, Brosijus! Vi ste jedna bedna, propala hulja. Pored toga, vi ste odbegli robijaš.

Bandit se pomeri jedan korak unazad.

Svoje ruke ispružio je napola, spreman za napad.

— Mogu li još nešto da vam kažem, Brosijus?

Ubica okrete glavu i promumla:

— Samo se usudi!

Smrtna ozbiljnost nestade odjednom sa Holidejevog lica, i prodoran smeh odjeknu u razbojnikovim ušima.

— Nema smisla, Brosijus! Vi ste jedan „glupi avgust” i dosadni ste.

Holidej ga odmeri jednim uništavajućim pogledom, okrete mu leđa i nasloni se na šank.

— Još jedan brendi, saluneru.

U krčmi nastade tišina. Šum od pomeranja flaša i kлокotanja pića odjekivao je ljudima skoro kao hukanje vodopada.

Brosijus je stajao sa isturenom lobanjom, zbunjen i neodlučan.

Dragocene sekunde su prolazile.

Odjednom se okrete i uhvati za revolver.

— Erp! — zaurla.

Međutim, zaostao je u pokretu. U levoj pesnici čoveka iz Misurija zablistao je veliki šestougli bantlajn specijal sa produženom cevi.

Sirli Bil pogleda ukočeno u oružje, a zatim maršalu u oči.

— Šta to treba da znači, maršale? Šta hoćete od mene? — stenjao je. — Pustite me na miru! Nisam vam ništa učinio.

— Zaveži, Brosijus. Pobegao si iz zatvora.

Prostreli očima zločinca.

— Ne! Nismo to mi! Imamo potvrde. Možemo da vam pokažemo! Svakom od nas ima urednu potvrdu u džepu.

Vajat pomisli da nije dobro čuo. Vрати revolver nazad u futrolu i priđe razbojniku.

— Gde su potvrde? Želeo bih da vidim.

— Da, sasvim razumljivo, Vi ste maršal i imate pravo na to.

Ne sasvim siguran, okrete se Dok Holidej opet i stade obazrivo zločincu iza leđa.

Sirli Bil stavi levu ruku u džep na grudima i izvuče prljavu presa-vijenu hartiju, koju pruži čoveku iz Misurija. Dok je Vajat čitao, gledao je on preko ivice papira u ruke bandita.

Dugački Šikus primeo je svoju de-

snu ruku blizu starog kolta, marke parker, koji mu je visio u visini butine.

Pre nego što je maršal mogao bilo šta da kaže, Šikus odjednom oseti tvrdu revolversku cev na svojim leđima.

— Pusti šape sa olovne štrcaljke, dugonjo, inače biće bruke.

Šikus zadrhta zbog odjeka Džordžijančevog glasa i nesvesno podiže ruke u vis. Holidej mu priđe munjevitom i izvuče oružje iz futrole.

U sledećem trenutku bila su i oba Flanagan razoružana, i pre nego što su Haringtonovi mogli da pruže otpor, nisu takođe imali više revolvere u futrolama.

Bili su naoružani samo još Sirli Bil, Hal Mek Lin i nećak Pita Spensa, dvadesettrogodišnji Piti Spens junior.

Sa velikim čuđenjem studirao je čovek iz Misurija sadržaj potvrda. Jasno i glasno stajalo je tu da se minski radnik (kakva ironija!) Džems Vilijam Brosijus, zvani Sirli Bil, otpušta iz kaznenog logora Fort Vort, Teksas, na osnovu jedne amnestije za Božić 1883, na čuvanje.

Tada pogleda maršal i ostale.

Šikus izvadi iz džepa na prsluku istu potvrdu i pruži je maršalu. Tako je bilo i sa parčetom hartije, koje mu je Brosijus pokazao, zapečaćeno sa znakom Fort Vorta.

Vajat se obrisa podlakticom preko čela i pruži bitangama papire nazad.

Šikus se cerio:

— Pa, šta velite sada, maršale? Sada mu nisu sve koze na broju. Hehehehe!

Na maršalovom licu ne pomeri se ni jedan mišić.

Skloni se u stranu i pokaza na vrata.

— Napolje!

Flanaganovi, Haringtonovi, Šikus, Piti, Spens junior i Mek Lin odoše prema vratima. Samo Sirli Bil Brosijus beše ostao. Podbočio se pesnicama i odupro nogama.

Sa zateturenim glavom siledžija je mumlao:

— Vama, Erp, izgleda da ne odgovara, he, što se nekoliko čestitih, starih građana, opet skrasilo u svom rodnom gradu, he?

Maršal pokaza na vrata i u njegovim očima sevuše munje.

— Napolje, rekao sam!

Tada je takođe i siledžija smatrao umesnim da napusti krčmu.

U Vongovom baru opet zavlada mir.

Dok Holidej ode do vrata od čee, odgega do muzičkog aparata i stavi novčić u žuti prorez.

Zvečeći i klopajući pokrenu se muzičko čudo, trešteći više glasno, nego melodično, pesmu Arizone.

Kinez uputi maršalu lukavi, podmukli pogled, ne mogavši da zadrži ovoga puta na svom azijskom licu klibereći osmeh.

Maršal se okrenu i napusti krčmu.

Dok Holidej ode do vrata do dvorišta.

Kad je Vajat Erp došao do verande, ugleda na drugoj strani ulice tri čoveka kakó stoje.

Prepoznade ih, uprkos rasutog svetla, koje je padalo iz krčme. Bila su to oba Flanagan i dugajlija Šikus.

Bez sumnje bili su i ostali u blizini.

Vajat izvadi jedan tompus iz džepa, odgrize vrh i zapali ga potpuno hladnokrvno.

Zatim se okrete na levo i ode preko verande prema istoku.

Za njim se čuo šapat.

Maršal se nije na to obazirao. Kada je stigao do vrata od dvorišta kineskog bara, ugleda vitku, crnu figuru kockara, pored svetlog stuba u dvorištu

Vajat Erp produži.

Na drugoj strani ulice čuli su se koraci. Bili su teški i brzo se približavali.

Maršal se ne okrenu.

Odjek teških koraka odavao je Sirli Bila Brosijusa. Delilo ga je najviše deset ili dvanaest jardi od čoveka iz Misurija.

Sledeće kuće nisu imale verandu. Vajat produži dalje duž ulice, a da se ni jedan jedini put ne okrene.

Sada je čuo više ljudi, koji su ga sledili.

Kockaru je bilo teško da se priključi iza Brosijusa, jer bi u tom slučaju imao za leđima Šikusa i oba Flanagan.

Ali, prevejani čovek iz Džordži je znao je da se snađe.

Uzeo je kamen, veličine pesnice, pored direkta od vrata, i zavitlao ga preko ulice, tačno u prozor grobareve kuće, koja je već godinu i po dana bila prazna.

Razbojnici, kada začuše tresak, zastadoše. Okrenuli su se i pojurili prema kući.

Ostao je samo Džems Sirli Bil.

Džordžijanac je već bio iza njege. Iznenada ga dodirnu po ramenu.

Brosijus se okrete i odskoči, kao da je video duha.

— Holidej! Do vraga! To, ipak, mora da je neka avet!

Holidej odjednom raskreči noge i ispruži ruke.

Na to siledžija ustuknu, kao pred duhom i odjuri velikim koracima preko ulice, prema grobarevoj kući.

Sledio ga je zvonak kockarev smeh.

Maršal se zaustavi.

Holidej mu lagano priđe.

— Šaljivo društvo tako lako amnestiranih lupeža.

— Na žalost, ne mogu da nađem ništa šaljivog kod ovih nitkova — odgovori maršal. — Takođe i u toj svojevrsnoj amnestiji.

— Pa šta? Verujete li u to? — reče kockar, bacajući pikavac u visokom luku od sebe.

Maršal podiže ramena.

— Ne znam. Papiri su bili, u svakom slučaju, ispravni.

— Da, papiri sasvim sigurno. Ali, momci ne.

U kancelariji je bilo sve u redu.

— Moramo odmah da uputimo pitanje u Fort Vort — primeti Teksašanin.

— Gde? — upita maršal.

— Naravno, preko pošte, gde inače?

Dok Holidej je stajao, kao što je to uvek rado činio, između vrata i prozora na zidu, podigavši desnu nogu. Dok se svojom desnom rukom, oslonio na levu, reče:

— Šta mislite, Luk, gde bi to pismo tada bilo poslato?

— U Fort Vort, naravno. To jest

.. — Tek sada beše Šort shvatio.

— Da, Madok bi pazio da takvu vest ne preda dalje. Pa, čak i da nema ništa sa lupežima, on ga ne bi zbog nas poslao.

— Moraćemo da pismo pošaljemo iz Glisona. Samo u tom slučaju imamo šanse da dobijemo odgovor.

— A, ko bi tamo odjahao? — upita Dok Holidej.

— Od nas, naravno, niko — primeti maršal.

— Sačekajte — reče šerif. — Vraćam se za nekoliko minuta.

Već posle šest minuta dođe sa jednim mladićem, od svojih dvadeset godina.

— Ovo je Tvin Kaulik. Vodio sam ga nekoliko puta sa mnom na rančeve. Jedanput je već umesto mene i pazio. Ali, on nema još dvadeset i jednu godinu, te zbog toga ne mogu da ga uzmem za zamenika.

— U redu, stvar možemo da sre-

dimo — primeti maršal, pošto je uputio jedan upitan pogled prema mladiću. — I sam sam postao zamenik, kada sam imao tek osamnaest godina. U naročitim slučajevima može se napraviti izuzetak.

— To vi možete — reče Luk Šort — ali ja ne.

Kaulik uze šerifovog konja, kako bi što pre mogao da se vrati. Odjaha brzo iz grada sa depešom, koju je maršal uputio u Fort Vort.

Mladić je morao u Glisonu da čeka na odgovor.

Odgovor je stigao sledećeg prepodneva oko jedanaest časova.

Kaulik odjaha odmah za Tombston i predade pismo Teksašaninu. Ovaj ga odnese u Rusku kuću i dade maršalu.

Vajat otvori i prelete tih nekoliko redova. Na licu mu se videlo ogromno čuđenje.

— Hej, šta se dogodilo? — hteo je Teksašanin da zna. Vajat pruži pismo kockaru. On odmahnu rukom i predade ga, ne čitajući. Teksašaninu, pri čemu primeti:

— Lupeži su, dakle, stvarno amnestirani. Je li tačno?

— Da — odvrati Luk Šort, pošto je preleteo preko redova. — Svi su, zaista, otpušteni!

Kockar se okrete i ode polako, kroz salu, prema izlazu iz hotela.

— Laku noć, Tombstone — promrmlja i izađe napolje na široki plato pred hotelom, koji beše obasjan decembarskim suncem.

Kada su maršal i Teksašanin pošli za kockarom, izađe iz ulice jedan čovek na trg i zaustavi se pred maršalom.

Bio je to jedan od starijih pisara iz pošte. Imao je vest u ruci, koju pruži maršalu.

Dok Holidej baci pogled na to, uze poštaru pismo iz ruke, pocepa ga i ponovo mu ga zakači.

— Sa jednim lepim pozdravom od maršala, mister Madoku.

Poštar promeni boju, okrete se i žurno ode.

Čovek iz Teksasa baci uplašeni pogled prema kockaru.

— Hej, šta je to bilo? To mi izgleda nešto brzo rešeno.

— Meni ne — reče maršal. — Dođite.

Luk Šort dotaknu čoveka iz Misurija.

— Dao bih nešto, Vajate, ukoliko bi hteli da mi objasnite.

— Ah, zar još niste razumeli? Zar ne znate, šta je to bilo?

— Ni pomisliti! Nisam vidovit.

— Tada razmislite.

Odjednom Teksašanin, koji je takođe bio bistar momak, zazvižda kroz zube:

— Hej, bila je to depeša iz Fort Vorta. Madok se našao pobuđenim, da vam pokaže da su nitkovi zaista slobodni.

— Tačno to — reče maršal.

Luk zatvori levo oko i iskrivi usta, kao da ga je bolelo zub.

— Prokletstvo, Dok je uvek is-

pred mene za konjsku dužinu. Bojim se da ga nikad neću dostići.

Holidej je prošao nekoliko kora pored obojice i odjednom stade.

— Kada će otprilike biti suđenje Kapučinu? — upita.

— Verovatno pre Nove godine — odgovori Vajat.

— To će biti šaljivo — progundā Luk Šort. — Sa Sirli Bilom, umaklim Spensom, dugim Šikusom, sa Flanaganovima, koji se vraćaju svojim, gde najverovatnije, u prisnom krugu porodice, očekuju i ostale članove, da im bude dozvoljeno, više ili manje, da se vrate svojoj kući! I, to sve zbog ove šašave božićne amnestije, koja je pala na pamet tamo nekom kancelarijskom bivolu!

— Tako ne smete da govorite — okrenu maršal. — Amnestija je akt o pomilovanju i on donosi slobodu mnogim sirotim đavolima, koji su to svojim dobrim vladanjem zaslužili.

— Ali, ovi lupeži to sigurno nisu zaslužili!

— To je u redu. Ali, to se ne može ništa. Kada se donosi amnestija, tada se vodi računa o spoljnim faktorima. Tako je to sada u državi. I, mi moramo, da se pokoravamo našim zakonima.

— Čoškast zakon — prokomentariša gorostas. — Šta mislite, kako će ovde da izgleda dan uoči Nove godine sa ovim nitkovima? Sve ću učiniti i raspršiti čitavu raspravu!

— To stoji do nas. Ukoliko ne obratimo pažnju na njih, učiniće to sigurno.

— Ne znam kako gledate na stvari, maršale. Mi smo samo tri figure, protivu čitave ergele pune lupeža. Setite se samo kojota, koji su uhvatili maglu prilikom prepada „Klana”. Poješću nekuvano sedlo, ukoliko „Klan” ne stoji uz Ringa i ukoliko on, sa svoje strane, nije odjednom osetio iznenadno prijateljstvo prema Sirli Bilu i njegovim pajtašima. A, pored svega, da prevrši meru, još je i ona lakirana bitanga iz doline San Pedro, došla u grad.

— To je najgore — reče maršal poluglasno.

Holidej klimnu.

— To se može reći.

Oba momka su dobro znala, bolje nego iko drugi, da je ljigavi, kao jegulja, ali otresiti Kirk Mek Loveri vukao za sobom tri tuceta drugih bandita. Bio je najopasniji čovek, koji se sada pojavio u Tombstonu.

A iznad svega, lebdela je opasnost od Ajka Klantona, strahovanje, da današnji rančer, a nekadašnji vođa bande, stoji iza svega. Da je rukovodio, kako „ljudima sa vešalima”, tako i Tombstonskim „Klanom”.

Kad su trojica pobornika zakona dospeli do Alenove ulice, dođe im u susret čovek, kome su lepršali peševi na kaputu: Džim Madok.

Vajat Erp i njegovi pratioci stadoše.

Madok priđe maršalu i podiže obe ruke u vis.

— Šta čujem, mister Erp? Dok Holidej je pocepao depešu, pre nego što je pročitao!

— Da pocepao je — odgovori maršal. — I dobro je uradio.

— Ali, u depeši je bilo potvrđeno da Sirli Bil i njegovi ljudi, mislim... njegovi partneri... ne... njegovi drugovi...

— U redu je.

Maršal se okrete i ode sa svojim drugovima prema kancelariji.

Luk Šort gurnu vrata u bravu i progunda:

— Neka sam proklet, ali zaista je istina, Dok. Vi imate njuh kao pu, ma.

— To nije bilo tako teško, Luk — odgovori kockar. — Ako baš u takvoj situaciji, dojuri poštar od Vels Farga, onda nema šta da se razmišlja.

Tako je šef tombstonske Vels Fargo kompanije postao slavan.

* *

*

Sudija je zakazao raspravu protivu Kapučina već za sledeće popodne. Sedamnaest svedoka, koji su od strane bande „ljudi sa vešalima” bili teško oštećeni, davalo je svoj iskaz protiv uhapšenog razbojnika. Najteži je, naravno, bio iskaz maršala Erpa i doktora Džona Henri Holideja.

Posle rasprave od dva i po časa — najduže, koju je Tombston doživeo — Italo-Amerikanac Lazaro Kapučine, zbog svojih zločina u ozloglašenoj bandi „ljudi vešala”, bio je osuđen na smrt vešanjem. Izvršenje je bilo zakazano za 30. decembar.

Uglastog, bezizražajnog lica i mračnih očiju stajao je osuđenik. Iznenada se okrete. Njegove oči tražile su maršalovo lice. Zatim progovori:

— To ćete ispaštati, Erp! Sem toga, neće ni doći do toga!

Odveli su ga i smestili u posebnu ćeliju.

Kada je mrak pao nad gradom, potraži maršal ćeliju osuđenog i otvori je.

Kapučino ga ukočeno pogleda.

Video je da je maršal u levoj ruci držao kerozinsku lampu, a u desnoj ključeve.

— Šta će sada biti? — zakrešta.

— Pođite sa mnom.

— Kuda?

— U kancelariju. Sudija ima nešto da vam kaže.

Kapučino je išao lagano ispred maršala kroz dugački hodnik sa ćelijama.

Odjednom, promumla mu neko od ljudi iz „Klana”, iz druge ćelije, nešto. Kapučino se naglo okrenu.

Međutim, u maršalovoj ruci, u kojoj je maločas držao ključ, zablista revolver.

— Produžite, Kapučino!

U kancelariji stajali su sudija, Dok Holidej, Teksašanin, predsed-

nik opštine Klem i ljudi sazvani od gradskog veća.

Kapučino je gledao od jednog do drugog.

— Kapučino, imam za vas jedno obaveštenje — objasni sudija.

— Nisam radoznao — odgovori zločinac promuklo.

Sudija uze jedan akt sa stola i pročitao:

— Ovim se smrtna kazna, kojom je Lazaro Kapučine trebalo da bude obešen, pretvara u doživotnu robiju u Seskatevi. I. Henk Kolins, vrhovni sudija.

Ljudi su posmatrali razbojnika. Ništa na njegovom licu nije odavalo šta je mislio ili osećao.

— Da li ste čuli, Kapučine? — upita ga maršal.

— Da, čuo sam.

— Dakle, sada znate.

Kapučine ne reče ništa više. Odveli su ga ponovo.

Sam Vajat Erp je tražio od sudije da zamoli vrhovnog sudiju u Flagstafu, da kaznu smrti, pretvori u doživotnu robiju. Video je u tome naču da dođe do vrhovnog gazde. Zahtev, koji su maršal, sudija, šerif Šort i predsednik opštine Tombston potpisali, bio je odmah prihvaćen. Dok Holidej je predao u Glisonu depešu i sačekao odgovor.

Na taj način u Tombstonu nisu znali ništa o promeni. Na tabli za objave gradske kuće i zgrade suda

stajao je i dalje oglas u kome je bilo objavljeno, da će se u podne 30. decembra izvršiti smrtna kazna nad razbojnikom Lazarom Kapučin-
nem.

— To je naša šansa — rekao je maršal. — Smrtna kazna trebala je da se izvrši u dvorištu suda. I, kao što pretpostavljam, kada se pojave Kapučinijevi ljudi, morali bi da se upute prema zgradi suda. Tu je sve slobodno, tako da smo u stanju da ih bez daljnjeg, posmatramo.

Maršalov plan se zasnivao na tome da će organizacija „ljudi sa vešalima” pokušati u svakom slučaju da oslobodi svog drugog gazdu. Zbog toga nisu smeli građani i ostali ništa da znaju o pomilovanju.

*
* *

Označeni dan je osvanuo. Bio je to tmuran decembarski dan, u kome sunce uopšte nije moglo da se probije kroz oblake.

Iznad grada nisu se spustili samo sivi oblaci, već se osećao i pritisak skore nesreće. Ljudi su znali, ipak, da će u podne razbojni Kapučine, dole u zgradi suda, da umre. Takođe su znali koliko je opasna i jaka bila banda.

Oko podne nebo je postalo žuto kao sumpor.

U blizini suda bilo je vrlo malo ljudi. Bili su to radoznaliji od radoznalih, pre svega ljudi iz minerskih kućica, za koje pogubljenje značilo senzaciju.

Od starih Tombstonaca nije se ni-
ko našao.

Dok Holidej je stajao na gornjem spratu suda, iza zavese jednog prozora i posmatrao trg. Vajat Erp se beše postavio iza ulaza u dvorište Fenerove štale za iznajmljivanje, odakle je, kroz napuklu dasku, mogao da gleda na trg prema severu, dok je Holidej gledao prema istoku.

Luk Šort se zadržao u prizemlju kuće udovice Garland, odakle je bio u stanju da gleda na trg sa njegove zapadne strane.

Bilo je nemoguće da neki stranac naiđe na trg neopažen.

Veliko maršalovo strahovanje, da će doći toliko Tombstonaca, da se u tom slučaju prisustvo nekog stranca ne bi primetilo, nije se srećom ispunilo.

Trg je bio prazan. Samo sedam osoba stajalo je kraj ograde suda i posmatralo krvožedno prema gubištu, koje je tu godinama stajalo.

Bio je to jedan stari telegrafski stub, preko koga je bila postavljena jedna poprečna greda. Pod njim je, između ostalih, umro i čuveni ubica Bob Hit.

Ulica beše pusta sve gore do Alenstrita. Vazduh kao da je stojao.

Čekali su, dakle — ukoliko su uopšte tu bili. Možda su se sakrili u bilo od kojih kuća u blizini, kako bi napali, tek onda, kada osuđenog budu dovodili pod vešala.

Vajat Erp beše odlučio da igru zaoštri do kraja.

Nekoliko minuta pre dvanaest došla su, iz pravca Čestnutstrita tri čoveka, vodeći četvrtog, kome preko glave i gornjeg dela tela beše natučen neki džak, kao što je to bilo uobičajeno u Tombstonu, prilikom pogubljenja.

Čovek, koji je tako dolazio, beše pomoćnik kovača iz Fremontove ulice, a trojica, koji su ga vodila, bili su ranije pomoćnici Virdžila Erpa. Oni se behu dobrovoljno prijavili za ovu mrtvačku komediju.

Sa izrazom lica kao na pogrebu, njih trojica vodili su čoveka prema gubilištu.

Zatim izađe sudija iz zgrade suda.

Nije odavao sasvim siguran utisak čoveka od zakona i paragrafa. Sa licem bledim kao kreč stajao je tu, gledajući ukočeno na vešala.

Zatim uze knjigu ispod ruke i otvori je. Još uvek beše sve mirno na trgu.

Hoće li osuda razbojnika Lazaro Kapučina proći tako tiho? Da li se banda sa tim pomirila? Neće li ostale vođe nešto preduzeti, kako bi spasli zastupnika svog šefa?

Maršal tada ugleda, bacivši pogled slučajno prema zgradi suda, kako se iza prozora, iza koga je stajao Dok Holidej, pomera zavesa.

Vajat se skloni brzo sa otvora od dasaka, obzirom da odatle nije mogao da vidi prema Čestnutstritu. Vrata beše ostavio otvorena samo za širinu šake, da u slučaju potrebe i odatle može da gleda na Česnut ulicu.

Kada je napravio tri koraka u stranu i pogledao kroz otvor od vrata, primeti preko na jednoj verandi jednog čoveka.

Bio je veliki, vitak, nosio je zatvorenosmeđe dobro kožno odelo, a šešir tako duboko navučen na čelo, da čovek iz Misurija nije mogao da ga vidi.

Stranac lagano odgega do gubilišta i stade na uglu kuće, u čijoj

sobi je Teksašanin čuvao stražu.

Vajat ga je držao oštro na oku. Ko je bio ovaj čovek? Iz Tombstona svakako ne!

— Još uvek se nalazio tačno Džordžijancu na nišanu.

Maršal je mogao opet da se vrati iza otvora od daske, kako bi mogao i dalje da odatle posmatra.

Tek što beše tu došao, morao je na svoje zaprepašćenje da konstatuje da od strane Alenove ulice dolaze tri jahača, koji se laganim kasom približavaše gubilištu. Bili su to ljudi oko dvadeset godina, sa tvrdim prašnjavim licem i mračnim pogledom.

U blizini ograde, na kojoj su stajali ljudi iz minerskih kućica, skočiše iz sedla i priđoše bliže.

Vajat takođe nije poznavao nijednog od njih.

Stajali su tačno na nišanu Teksašanina.

Sada je bilo, dakle, već četiri stranca na trgu u zgradi suda.

Sudija nije mogao više da odlaže stvar. Podiže ruku i pokaza prema vešalima. Mrmljao je neke reči, koje niko nije mogao da razume, a tri nekadašnja pomoćnika Virdžila Erpa vodila su prerušenog čovek pod vešala.

Jedan od njih spusti konopac malo niže, do omče sa debelim čvorom, tačno ispred glave „osuđenog”, gde se njihao.

Maršal nije mogao više da čeka.

Izađe iz dvorišta i ode do gubilišta, ne puštajući tri jahača iz vida.

Video je da Luk Šort stajao preko na vratima i posmatrao čoveka na uglu.

Maršal bez žurbe dođe do vešala, izvadivši neki papir iz džepa, koji pruži sudiji.

Ovaj pogleda malo u njega, klimnu glavom, kako bi ga pročitao ljudima pod vešalima.

Za trenutak stajali su svi nemo.

Zatim zgrabiše tri pomoćnika osuđenog i odvedoše ga lagano prema Čestnutstritu.

Maršal je i dalje držao tri jahača na oku.

Jedan od njih uhvati se za sedlo i pope se na konja. Lagano i ostala dvojica slediše njegov primer.

Prvi uhvati dizgine i okrete svog konja. Ne prema Čestnutskoj ulici preko — već prema Alenovoj gore.

Tri jahača zatresoše samo glavama i opsovaše.

Jedan nedorasli mladić iz minerskih kućica promrmlja:

— Ovi su sa Tritonovog ranča.

Dakle, kauboji iz okoline, koji su došli iz radoznalosti, kao i ljudi iz minerskih kućica.

Ostao je još samo stranac preko na uglu.

Iznenada beše primetio Teksašanina, okrenu se i pođe lagano u Čestnut ulicu, iza ostalih.

Luk Šort mu je bio odmah za petama.

Čovek zastade.

Vajat Erp beše takođe došao do Čestnut ulice i zastao na sred nje.

Neznanac okrete glavu. Vajat je mogao tek sada da vidi jasno njegovo lice. Bilo je lepo oblikovano, tamnoputo, sa svetlo plavim parom očiju.

Iznenada bljesnu u tim očima nešto kao radosno prepoznavanje. Čovek napravi nekoliko koraka prema sredini ulice, okrenu glavu malo udesno i reče zvonkim glasom:

— Niste li vi Vajat Erp?

— Da — odgovori Teksašanin, umesto maršala. — To je Vajat Erp. A ko ste vi?

Čovek lagano okrenu glavu i pogleda gorostasa.

— Zovem se Gareth.

— Ted Gareth? — upita maršal brzo.

— Da.

— Dakle, šerif Gareth iz Oklahome Sitija?

— Tačno.

Vajat mu priđe.

Gareth pruži ruku čoveku iz Misurija.

— Kladio sam se da ste jednog od glavnih lupeža iz bande „sivolikih“ uhvatili. Pošto sam baš bio u Ferbanksu, navratio sam malo. Moram da konstatujem da sam se razočarao.

— Zbog čega? Zato što nije obešen?

Gareth zatrese glavom.

— Ne, već zbog malo publike, koja se ovde okupila.

— Vi ste više očekivali?

— Da, znatno više. Pre svega ljudi sa „sivim maramama“...

Velika klopka je propala. Veliki gazda „ljudi vešala“ nije udario.

Čoveku iz Misurija to je izgledalo sumnjivo.

— Šakali su namirisali fitilj.

Nije moglo ništa drugo biti. Razbojnici su bili upozoreni. Od koga? Možda od strane čoveka, koji je sada bio gazda Vels Farga?

Luk Šort navuče beli šešir duboko na čelo, mrmljajući:

— Sada bih pokupio tog lupeža iz Vels Farga.

Vajat prekide Teksašanina:

— Još ne, Luk. To je velika riba. A nju treba uhvatiti tek kada bude vreme za to. Da ne bi nešto sa „Klanom” napravio u gradu, za to ćemo se već postarati.

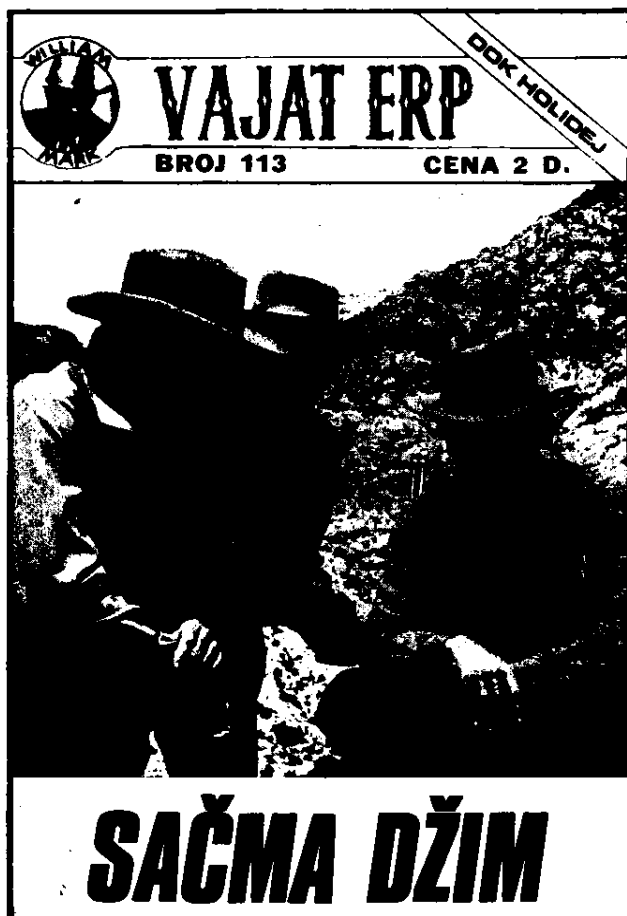
— Kraj —

SVAKE DRUGE SREDE

SREBRNA ZVEZDA

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: SVETOZAR TOMIĆ. Kreacija i izbor: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata: na 3 meseca 18 dinara, na 6 meseci 36 dinara, na jednu godinu 72 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplatu vršiti na tekući račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

10. jul 1971.